

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἑκτατοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἰσοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρεσχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστερὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς καὶδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
'Εσωτερικοῦ δραχ. 7.—'Εξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
'Εν Ἑλλάδι λεπ. 15.—'Εν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
'Οδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσόσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4^{ος}.

'Εν Ἀθῆναις, τὴν 10 Μαΐου 1897

Ἔτος 49^{ον}.—Ἀριθ. 20

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 145)

Ἡ ἔπαυλις τῆς Ναβάρρας—ἡ ὁποία δὲν σώζεται σήμερον, — ἦτο ἡγεμονικὴ κατοικία, σωστὸν Ἀνάκτορον, ἂν καὶ ἡ-
ρειπωμένον ὀλίγον, ἐγειρόμενον ἐν τῷ
μέσῳ ἄλλους δένδρων αἰωνοβίων καὶ
πλησίον δάσους μεγαλοπρεποῦς. Ὁ Αὐ-
τοκράτωρ τὸ εἶχεν ὀρίσῃ ὡς κατοικίαν
διὰ τὴν πρώτην τοῦ σύζυγον Ἰωσηφίναν,
ὅταν λόγοι πολιτικοὶ τὸν ἠνάγκασαν νὰ
τὴν διαλευχθῇ, ἐκεῖ δὲ κατόκει ἡ Αὐτο-
κράτειρα ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ διαζυγίου
τῆς. Ἐξῆ βίον ἡγεμονικόν, ἔχουσα ἐκεῖ
τὴν ἀκολουθίαν τῆς, τὰς ὑπασπιστρίδας
τῆς, τοὺς γραμματεῖς τῆς, τοὺς κλι-
δούχους τῆς καὶ τοὺς ἀκολουθοῦς τῆς,
ὅπως καὶ ὅταν ἦτο Αὐτοκράτειρα. Ἀλλὰ
μεθ' ὅλην αὐτὴν τὴν μεγαλοπρέπειαν, ὁ
βίος τῆς ἦτο μᾶλλον μονήρης, διότι ἡ
λύπη, τὴν ὁποίαν ἡσθάνετο ἀφ' ἧς εἶδε
τὸν γάμον τῆς διαλυόμενον, δὲν τὴν ἐπέ-
τρεπε νὰ παραδίδεται εἰς διασκεδάσεις.

Ἐν τούτοις, ὅταν πρὸ δύο ἡμερῶν ὁ
ὀπτικὸς τηλεγράφος ἔφερεν εἰς τὸ Ἑδρὲ
καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν ἔπαυλιν τῆς Ναβάρ-
ρας, τὴν εἶδον τῆς γεννήσεως τοῦ Βα-
σιλέως τῆς Ρώμης, ἡ Αὐτοκράτειρα ἐ-
ξεδήλωσε τὴν εὐχρινεστέραν καὶ ζωη-
ροτέραν χαρὰν.

— Κυρίαί, εἶπε πρὸς τὴν ἀκολουθίαν
τῆς· ἐπιθυμῶ νὰ ἐορτάσω τὸ εὐτυχὲς
αὐτὸ γεγονός δι' ἐνὸς χοροῦ, τὸν ὁποῖον
θὰ δώσω μεθαύριον. Πιστεύω ὅτι αἱ δε-
σποινίδες αὐταὶ τὸ ἀκούουν μὲ μεγάλην
τῶν εὐχαρίστησιν, προσέθεσε στραφεῖσα
πρὸς τινὰς νεάνιδας, οἱ συγγενεῖς τῶν
ὁποίων κατεῖχον ἀξιώματα παρὰ τῇ Αὐτο-
κρατείᾳ, καὶ αἱ ὁποῖαι ἀπετέλουν τὴν
νεολαίαν τῆς αὐλῆς τῆς.

Ἡ πρότασις ἔγεινε δεκτὴ μετ' ἐνθου-
σιασμοῦ. Ἐντὸς ὀλίγων ὥρῶν αἱ προσ-
κλήσεις ἐστάλησαν καὶ διενεμήθησαν εἰς
ὅλον τὸ Ἑδρὲ, αἱ δὲ βελόνας τῶν ρα-
πτριῶν ἤρχισαν νὰ τρέχουν μὲ ταχύτη-
τα. . . Διὰ νὰ διασκεδάσουν οἱ μὲν, ἔ-
πρεπε, βλέπετε, νὰ ἐργασθοῦν ἄλλοι.

Ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι αὐτοὶ δὲν ἦσαν διόλου δυσηρεστημένοι, ἀφ' οὗ τοῖς ἐδίδετο
μία ἔκτακτος εὐκαιρία, διὰ νὰ κερδίσουν ὀλίγα χρήματα.

Ὁ Ἐκτωρ, ἔφθασεν εἰς τὸ Ἑδρὲ περὶ τὴν ὀγδόην τῆς ἐσπέρας. Ἐκεῖ ἐσταμά-
τησε διὰ νὰ κάμῃ δύο πράγματα ἐξαιρετικῆς σπουδαιότητος, ὅταν ἔχη κανεὶς τὴν
ἡλικίαν τοῦ νεαροῦ Ἀλβὰ: δηλαδὴ νὰ φάγῃ καὶ
κατόπι νὰ περιποιηθῇ τὴν ἐνδυμασίαν του, τὴν
ὁποίαν εἶχε βλάβῃ ὀλίγον ὁ κοινορτὸς τῆς ὁδοῦ.
Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἱκανοποίησεν ἀρκούντως τὴν ὀρε-
ξίν του καὶ ἀφ' οὗ ἡ μέταξα, τὸ βελουδόν, τὰ
χρυσὰ κεντήματα καὶ τὰ πτερά τῆς στολῆς του
ἀνέλαβον διὰ τῆς ψήκτρας τὴν πρώτην τῶν λαμ-
πρότητα, ὁ Ἀγγελιαφόρος τοῦ Βασιλέως ἀνῆλθε
πάλιν ἐπὶ τοῦ τεθρίπτου του καὶ διηυθύνθη πρὸς
τὴν ἔπαυλιν τῆς Ναβάρρας.

Ἐξεπλάγη ὅταν εἶδε πολλὰς ἄλλας ἀμάξας
νάκολουθοῦν τὸν ἴδιον δρόμον καὶ πολὺ περισσότε-
ρον ὅταν, εἰσερ-
χόμενος εἰς τὸ
προαύλιον, εἶδεν
ὅτι πολλὰι ἄμα-
ξαι εἶχον σταμα-
τήσῃ πρὸ τοῦ πυ-
λῶνος. Ἦσαν οἱ
προσκεκλημένοι
τῆς Ἰωσηφίνης, οἱ ὁ-
ποῖοι μετέβαινον εἰς τὸν
χορὸν, περὶ τοῦ ὁποῖου
ὠμιλήσαμεν.

Αἱ ἄμαξαι παρεμέρι-
σαν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ,
εὐθὺς ὡς ὁ πρῶτος ἡ-
νίοχος ἀνέκραξεν:

— Ἐν ὀνόματι τοῦ
Αὐτοκράτορος! Τόπον,
τόπον εἰς τὸν Ἀγγελια-
φόρον τοῦ Βασιλέως τῆς
Ρώμης!

Ὑπὸ τὸ φῶς τῶν λαμ-
πάδων, τὰς ὁποίας ἐκ-
ράτουν θεράποντες, πα-
ρεταταγμένοι ἔνθεν καὶ
ἐνθεν τοῦ πυλῶνος, ὁ
Ἐκτωρ κατήλθεν ἐκ τῆς
ἀμάξης του.

— Ἐρχομαι ἐκ μέ-
ρους τοῦ Αὐτοκράτορος
πρὸς τὴν Αὐτῆς Μεγα-
λειότητα, τὴν Αὐτοκρά-
τειραν! εἶπε πρὸς τὸν
θεράποντα, ὁ ὁποῖος ἔ-

«Ὁ Ἀγγελιαφόρος τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης!»
(Σελ. 154, στήλ. α'.)

σπευσεν άμέσως νά τον προϋπαντήση.

Καί υπερήφανος, ως εάν ήτο αύτός ο Αυτοκράτωρ, προηγούμενου του σοβαρού αὐλικού θεράποντος, διέσχισε διαδρόμους και θαλάμους πολυτελείς, διευθυνόμενος προς την αίθουσαν του χορού, εκ της οποίας άνεδίδοντο φαιδροί ήχοι μουσικής, βημάτων και γελάτων.

Η θύρα ήνοιχθη πομπωδώς και ο θεράπων άνήγγειλεν :

— Ο Άγγελιαφόρος του Βασιλέως της Ρώμης !

Άμέσως τότε ή όρχήστρα έπαυσε, χορευταί δε και θεαταί παρεμέρισαν εν σπουδή, αφήσαντες κενόν τό μέσον της αίθουσας.

Ο Έκτωρ, θαμνωθείς από την λάμψιν των φώτων, έσταμάτησε προς στιγμήν επί του κατωφλίου κατόπι προχω-

« Έκ μέρος του Αυτοκράτορος διά την Έμετέραν Μεγαλειότητα, είπε. » (Σελ. 154, στήλ. 6'.)

ρήσας διά του σχηματισθέντος κενού χώρου, έπροχώρησεν εὐθὺς προς μίαν πολυθρόναν, ή οποία εύρίσκετο επί χαμηλής εξέδρας εις τό άλλο άκρον της αίθουσας.

Έκει εκάθητο ή Αυτοκράτειρα. Έφερε διάδημα λαμπρόν και έσθλητα άργυροποίκιλον. Δεξιᾷ και άριστερᾷ ἴσταντο ο υἱός της και ή θυγάτηρ της : ο πρίγκιψ Εὐγένιος Μπωχαρναί, αντίβασιλεύς της Ἰταλίας, και ή Όρτενσία, βασίλισσα της Ολλανδίας, σύζυγος του Λουδοβίκου Βοναπάρτου, αδελφου του Ναπολέοντος. Άμφότεροι είχαν ἔλθῃ εις την έπαυλιν της Ναβάρρας, νά διέλθουν ολίγας ημέρας πλησίον της μητρός των, ή οποία τούς υπερηγάπα.

Η Έωσηφίνα έχαιρέτισε τον Άκόλουθον διά του μειδιήματος εκείνου, τό όποϊον κατέκτα πᾶσαν καρδίαν.

— Εἰσθε, νομίζω, ο κύριος Άλβας ; ήρώτησεν άφ' ου τον παρετήρησε.

— Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη, απήντησεν ο Έκτωρ με βαθυτάτην ύπόκλισιν.

— Σᾶς ένθυμούμαι πολύ καλά. Δέν είσθε σεις, που επαιζατε άλλοτε τόσον εὐθύμως με τον μικρόν πρίγκιπα Κάρολον-Ναπολέοντα, τό αγαπημένο μας παιδί, εις τό δάσος του Σαιν-Κλου ;

Καί προφέρουσα τās λέξεις ταύτας, ή Αυτοκράτειρα έστέναζεν εκ βαθείων.

— Μάλιστα, Μεγαλειοτότη, απήντησεν ο Έκτωρ με νέαν ύπόκλισιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΑΥΛΙΝ ΤΗΣ ΝΑΒΑΡΡΑΣ

Άκούων όλονεν την Έωσηφίναν και άπαντων, ο Έκτωρ προσεπάθει νά εξαγάγῃ εκ του θυλακίου του βελουδίνου του φορέματος την επιστολήν, την όποιαν είχε φυλάξῃ εκεί έπιμελώς, εκ φόβου μήπως ήθελε την χάσῃ καθ' όδόν. Άλλά την είχε χάσῃ τόσον βαθειά, ώστε τό δυστυχές παιδίον με κανένα τρόπον δέν κατώρθωνε νά την άποσύρῃ. Έψαχνεν, άνεσκάλευεν, ήγωνίζετο, άλλ' ή επιστολή εξηκολούθει νά μένῃ εις την ιδεάν θέσιν, σκαλωμένη βέβαια μέσα εις κάποιαν πτυχήν. Καί τό πρόσωπόν του έγινετο κατακόκκινον, εν ᾧ ήγωνίζετο νά την έλευθερώσῃ, χωρίς έντοσούτω νά τό κατορθόνῃ.

— Τί άνόητος πού ήμουν νά μή την βγάλω πρωτίτερα εις τό άμάξι, έσκέπτετο, εκεί είχα ὄλον τον καιρόν !

Η Έωσηφίνα, με την συνήθη της αγαθότητα και χωρίς νά φαίνεται προσέχουσα εις την άμνηχανίαν του παιδίου, εξηκολούθει νά τῷ ὀμιλῇ, νά τον έρωτᾷ περί του ταξιδίου του, ποίαν ὦραν άνεχώρησε, πότε έφθασεν εις τό Έβρέ, αν έκουράσθη κτλ. Ο

Έκτωρ έψέλλισε λέξεις μάλλον ασυναρτήτους, καταγινόμενος ὄλονεν εις τό έπίπονον έργον του, τό όποϊον επί τέλους έστέφθη υπό έπιτυχίας. Καί κατορθώσας νά εξαγάγῃ την επιστολήν, από τό βάθος εις τό όποια έμενε κρυμμένη, την έτοποθέτησεν επί του πλίου του και γονάτισας με τον ένα πόδα, την έπαρουσίασε προς την Αυτοκράτειραν.

— Έκ μέρος του Αυτοκράτορος διά την Έμετέραν Μεγαλειότητα, είπε.

Η Έωσηφίνα έλαβε τον φάκελλον κατόπι τεινουςα την χείρα προς φίλημα εις τον κοιμιστήν,

— Σηκωθήτε, κύριε Άλβα ! είπε μειδιῶσα.

« Ω, πῶς ήθελε τώρα πάλιν ο μικρός Άλβας νά τον έδελπαν οί φίλοι του και οί έχθροί του, εν ᾧ ήγγιζεν εὐσεβάτως διά των χειλέων την άβραν αυτοκρατορικῇν χείρα !

Η έπιθυμία του έντούτοις θά εξεπληρουτο, εν μέρει τουλάχιστον. Όταν

μετ' ολίγον εξήλθεν ή Αυτοκράτειρα μετά του πρίγκιπος Εὐγενίου και της βασίλισσας Όρτενσίας διά νάναγκώσῃ την επιστολήν του Αυτοκράτορος, ο Έκτωρ απέμεινεν εκεί, και περιφέρων τὰ βλέμματά του ανά την αίθουσαν, είδε δύο ὀφθαλμούς γαλανούς και γλυκεῖς, προσηλωμένους επ' αὐτοῦ . . .

Ήτο μία μαθήτρια του Έκουέν, την όποιαν άνεγνώρισεν άμέσως, μολοντι την έσπέραν εκείνην δέν έφερε την συνήθη της στολήν, ή δε μελανή εκ μερινοῦ έσθης και ή πορφυρά ζώνη της οϊκοτρόφου, είχαν αντικατασταθῇ δι' έσθης χοροῦ από λευκήν μουσελίναν με ρόδινα μεταξωτά κοσμήματα. Έννοεῖται λοιπόν ότι ή άποστολή του Έκτορος προσελάμβανε δι' αὐτόν νέον θέληγτρον, άφ' ου τῷ παρεῖχε την ευκαιρίαν της τρυφερᾶς εκείνης συναντήσεως.

Ηθέλησε νά την πλησιάσῃ άμέσως, άλλὰ δέν έπρόφθασε. Μόλις εξήλθεν ή Αυτοκράτειρα με τὰ τέκνα της, αί κυρίαί της ακολουθίας της περιστοίχισαν άμέσως τον Έκτορα και τον έπολιόρκησαν δι' έρωτήσεων, οὕτως ώστε ο Άκόλουθος εύρέθη ήναγκασμένος νά μείνῃ εκεί, περιγράφων διά μακρῶν τās έορτάς και τās φωταφίας, αί όποιαί έγιναν εις τούς Παρισίους, επί τῇ γεννήσεν εὐγλωττίας περί του ένθουσιασμοῦ των Παρισινῶν και περί της χαρᾶς του Αυτοκράτορος, άλλ' εύρέθη εις μεγάλην άμνηχανίαν όταν μία των κυριῶν τον ήρώτησεν αν είδε τον μικρόν ήρωα της έορτής και αν ήτο ὠραίος. Έψέλλισε κάτι τι, έμάσησε τās λέξεις, έξυσε τό αὐτί του και επί τέλους είπε :

— Τό λίκνον του εἶνε πολύ ὠραῖον, ὄλω και χρυσᾷ, ξεύρετε.

— Ναί, άλλὰ εκείνος ; ο μικρός Βασιλεύς ;

— Δέν . . . δέν ήξεύρω ! εἶνε τόσο μικρός . . . έπειτα εἶνε τόσο κόκκινος !

Την στιγμήν εκείνην επανήλθεν ή Αυτοκράτειρα. Ηρώτησε και αὐτή τον Έκτορα περί των εν Παρισίοις και κατόπι τῷ είπεν :

— Εἴπατε προς τον Αυτοκράτορα, ότι μάς ήράτε νά έορτάζωμεν την γέννησιν του αγαπητοῦ υἱοῦ του, διότι ο χορός οὗτος δίδεται επί τῇ εὐτυχεί γεννήσῃ του Βασιλέως της Ρώμης ! Θα εύχαριστηθῶ πολύ αν λάβετε και σεις μέρος, θα εύχαριστηθῶν δε έπίσης και αί δεσποινίδες αὐταί αν προστεθῇ ακόμη ένας χορευτής. Άλλά κατόπι ταξιδίου ὀλοκληρου ήμέρας, θα προτιμᾷτε ἴσως νά ναπαυθήτε. Εἰσθε έλεύθερος !

Ο Έκτωρ όμως έδήλωσεν, ότι δέν ήσθάνετο οὐδεμίαν κόπωσιν και ότι θα έχόρευε πολύ εύχαρίστως.

— Τότε χορεύσατε, είπεν ή Αυτοκράτειρα. Αὐριον τό πρωί πρίν αναχω-

ρήσετε, θά σας δώσω μίαν επιστολήν διά την Αὐτοῦ Μεγαλειότητα.

Εἰς εν νεῦμα της Αυτοκρατειρας ο χορός επανήρχισε με νέαν ζωηρότητα.

Ο Έκτωρ, έπωφελούμενος της αδεΐας την όποιαν είχε λάβῃ, έτρεξε κατ' εὐθείαν προς την Βαθέτταν και μετ' ολίγον την παρέσυρεν εις τον τετράχορον. Πολλαί από τās μεγάλας δεσποινίδας της Ακολουθίας, επεθύμουν βεβαίως νά προσεκαλούντο αντί της νεαρᾶς υποτρόφου, διά νά συνομιλήσουν ολίγον μετὰ του κομψοῦ Ακολουθοῦ περί των νέων των Παρισίων και προπάντων της Αὐλῆς. Άλλά πλήρης χαρᾶς, διότι επανέβρισκεν εκεί την σύντροφον των παιδικῶν του χρόνων, ο Έκτωρ οὔτε καν έσκέφθη νά έλλέξῃ άλλην χορεύτριαν.

Έτοποθετήθη λοιπόν με την Βαθέτταν εις εν τετράγωνον, τό όποϊον έσχηματίζετο. Φαντάζεται τις ότι ή συνομιλία των δέν είχε τέλος. Πόσα είχαν νά εἴπουν ! Καί ένῶ έχόρευον, προπάντων κατὰ τὰ διαλείμματα, έλεγαν και οί δύο, έλεγαν . . .

[Έπεται συνέχεια.]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατὰ τό γαλλικόν της Εὐδοξίας Δουπουῆ

« Η ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ »

[ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΠΡΟΣ ΑΓΑΓΓΕΛΙΑΝ]

(Η σκηνή εν Παρθεναγωγείῳ, παριστᾷ δωματίον εσωτερικῆς μαθητρίας. Τράπεζα μετὰ πρὸς γραφὴν ἀναγκαῖα και βιβλία, εἰς τοποθετημένη οὕτως, ὥστε ο καθήμενος πρὸ αὐτῆς βλέπεται καὶ νὰ βλέπεται εὐκόλως ὑπὸ τοῦ ἀκροατηρίου.)

ΜΑΡΙΑ, μεγάλη μαθήτρια

(βηματίζουσα κατὰ μέλος της σκηνῆς.)

Αὐριον εἶνε Παρασκευή . . . λοιπόν έχομεν Έκθεσιν Ἰδεῶν ! . . . Στάσου όμως, γιατί εξέχασα τί θέμα μάς έχουν δώσῃ . . . (Πλησιάζει τὸ γραφεῖον και ἀνασκαλεῖται μερικά χαρτιά.) Ποῦ εἶνε ; . . . πού εἶνε ; . . . ᾶ ! νά το ! (Λαμβάνει ἐν χαρτίον και ἀναγινώσκει :) ο τίτλος της Έκθεσεως : « Η Μητέρα μου. » Τίποτε άλλο ! ή μαθήτρια ἀφίνεται καθολοκληρίαν έλευθερά εις την έμπνευσίν της. (Συνάπτουσα τās χεῖρας, περιχαρῆς.) Τί ὠραῖον θέμα ! Ω, θέλω πολύ νά το πραγματευθῶ μ' έλκύει περισσότερον και από την καλλιτέραν διασκέδασιν. « Η Μητέρα μου ! » Καλὲ ἐδῶ εἶνε ὀλόκληρον ποίημα ! Μητέρα ! τί ὠραία λέξις ! τί γλυκεῖα ! τί άρμονική ! Α, εἰς ὅλας τās γλώσσας τοῦ κόσμου ὑποθέτω ότι θά εἶνε τόσο γλυκεῖα (Μειδιῶσα) ἀκόμη και εις την κινεζικήν . . . (Μικρὰ παύση.)

Αν εἶνε ἀληθές εκείνο που λέγουν, ότι δηλαδή τὰ χεῖλη ὀμιλοῦν από τό ξεχειλισμα της καρδιάς, ὦ βεβαίως δέν θά μου λείψουν ιδέαι και εκφράσεις διά

τόσον προσφιλές θέμα ! . . . Προαισθάνομαι ότι ή πέννα μου θά τρέχῃ, θά πετᾷ μόνη της ! . . . Άλλ' ᾶς αρχίσωμεν μεθοδικῶς. Όταν θέλωμεν νά σχηματίσωμεν μίαν ὠραίαν ἀνθοδέσμην που νά έχῃ χάριν συγχρόνως και ἀπλότητα, τί κάμνομεν ; Κόπτομεν πολλὰ-πολλὰ ἄνθη, και από αὐτὰ εκλέγομεν διά νά συνενώσωμεν ὅσα συμφωνοῦν εις τό χρώμα και εις τό άρωμα. Τὸ ἴδιον θά κάμω τώρα και διά την Έκθεσιν μου. Θαφῆσω νά μου ἔλθουν πολλές-πολλές ιδέες, θά τας γράψω ὅλας, και από αὐτάς θά εκλέξω κατόπι και θά χρησιμοποιήσω, ὅσας ὑπαγορεύῃ ή καλαισθησία . . . (Κάθηται πρὸ τοῦ γραφείου, λαμβάνει ἐν φύλλον χαρτίον, μίαν γραφίδα και ἀρχίζει νὰ γράφῃ ὑπαγορεύουσα πρὸς αὐτήν :) Η μητέρα εἶνε τό πολυτιμότερον δῶρον τοῦ οὐρανοῦ . . . Οὐδέν λεπτότερον, τρυφερότερον και συγχρόνως ισχυρότερον από την καρδίαν της μητέρας . . . Οταν λείπῃ ή μητέρα, οὔτε θερμότης, οὔτε ἄσματα, οὔτε χαρὰ ὑπάρχει πλέον εις την φωλεάν . . . Οικογένεια χωρίς μητέρα εἶνε ἄνθος χωρίς ἄρωμα, ἄνοιξις χωρίς ήλιον, νύξ χωρίς ἄστρα . . . (Ὀμιλοῦσα τώρα χωρίς νὰ γράφῃ :) Ἡμποροῦσα όμως νά γράψω από πᾶνω, ὡς ρητόν, και αὐτοῦς τούς στίχους, τούς όποιους δέν ένθυμούμαι πού ἀνέγνωσα, περί των μητρικῶν φιλημάτων : (ἀπαγγέλλει :)

Μὲ κάθε φίλημά της, εἰς τὰ μέτωπα πού τὰ στολίζῃ ή παιδική ἀγνότης, ἀποτυπώνει μίαν ἀρετήν !

Α ! ήμποροῦσα ακόμη νά φέρω και τό παράδειγμα τοῦ Κοριολάνου και της μητρός του Βετούριας (Λαμβάνουσα ἐν βιβλίον.) Ἀς ἀνοίξω την Ρωμαϊκήν μου Ἱστορίαν, όταν πρόκειται περί ιστορικῶν γεγονότων, πρέπει κανεῖς νά εἶνε ἀκριβές . . . (Αφίνουσα αἰρήνη τὸ βιβλίον.) ὄχι τον Κοριολάνον ! Δέν μου ἀρέσουν τὰ σχολαστικά παραδείγματα. Πρέπει νά εὐρω κανέν άλλο . . . (Σκέπτεται.) Α ! τό ήῦρα ! (Γράφουσα :) Όταν ο Υἱός τοῦ Θεοῦ εἶγινεν ἄνθρωπος, κανένα δέν εξήτησεν από τούς γηγίνους μας θησαυρούς πλοῦτη, ἡδονάς, τιμᾶς, τὰ πάντα περιεφρόνησεν. Έν μόνον έπόθησε και ήγάπησε και τό αγαθόν τοῦτο, ο θησαυρός οὗτος, ήτο μία Μητέρα ! (Σταματᾷ ὀλίγον.) Μία μητέρα ! . . . ἄλλὰ δέν πρόκειται περί αὐτοῦ ! (Ρίπτουσα την γραφίδα και ἐγειρομένη ἀποτόμως.) Τὸ θέμα πού μας έδωσαν δέν εἶνε Μία Μητέρα γενικῶς, άλλὰ Η Μητέρα μου ! (Μ' ἔκφρασιν χαρᾶς.) Ω, άλλὰ τότε εἶνε ακόμη πειὸ γλυκύ, ακόμη πειὸ εύκολον ! (Εξάγει ἐκ τοῦ θυλακίου της μίαν φωτογραφίαν.) Νά ! διά νά έμπνευσθῶ, δέν έχω παρὰ νά κυττάξω ὀλίγον την εἰκόνα της μητέρας μου. (Τὴν κυττάζει.) Α, νά την ! ή έμπνευσις

ήλθε ! Η Έκθεσις εἶγινεν ὅλη εις την καρδίαν μου και φθάνει τώρα ὡς τὰ χεῖλη . . . (Κρατοῦσα ὀδοντὴν την φωτογραφίαν προχωρεῖ και ἀπαγγέλλει :)

Πῶς μ' ἀρέσει νά κυττάζω ἑστὰ ψιλά, Όταν βγαίνουν τ' ἀστέρια, βράδυ-βράδυ. Σὰν ματάκι με κυττάζει και γελά Κάθε ἀστέρι πού λάμπει ἑστὸ σκοτάδι !

Μ' ἀπ' τον κάθε ὀφθαλμό. Κάθε λάμψι τῆς οὐράνιας Σφαίρας, Τὴ ματιά προτιμῶ Τῆς χρυσῆς μου Μητέρας !

(Ατενίζει ἐπ' ολίγας στιγμὰς την φωτογραφίαν.)

Πῶς μ' ἀρέσουν τῆς Ἀνοιξεως τὰ κάλλη, Νὰ στολίσῃ τὴ γῆ μας με λουλούδια, Όταν έρχεται πρόθυμη και πάλι, Μὲ χαρές, μυρωδιές, και με τραγούδια !

Μὰ πολὺ περισσότερο Κ' ἀπ' τὴ χάρι ἀνοιξιότηκς ἡμέρας. Ἀγαπῶ τό χαμόγελο Τῆς χρυσῆς μου Μητέρας !

(Χαμογελᾷ πρὸς την φωτογραφίαν.)

Καί τῆς αὔρας πῶς μ' ἀρέσῃ ή μουσική, Όταν σεῖν ἑστὲς ὀχθες τὰ καλάμια, Τὸ ψιθύρισμα εκείνο τό γλυκύ Ὅπου χύνουν κυλῶντας τὰ ποτάμια !

Μ' ἀπὸ κάθε σκοπὸ Ὅπου χύνουν τό νερό κι' ο ἀέρας, Τὴ φωνούλ' ἀγαπῶ Τῆς χρυσῆς μου Μητέρας !

(Πλησιάζει την φωτογραφίαν εἰς τὸ αὐτί της, κάμνει ἐπὶ την ἀκονεῖ και ὕστερα την φιλεῖ παραφόρως.) (Μιμήσις.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΣΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΦΕΥΔΑΩΝΥΜΩΝ

Γυνή φιλάρεσκος και καλλωπιστρία, μεταχειριζομένη ψιμυθία και φορτωμένη από κοσμήματα, ὅσον πολιτισμένη και αν εἶνε, δέν διαφέρει από μίαν Ἀγρίαν Ἀμερικανίδα, ή οποία στίζει τό πρόσωπον και περνᾷ κλοιούς από την μύτην.

Έν Ἀγριολλούλουδον, — ὄχι βέβαια των Ἀθηνῶν, οὔτε των Ψαρῶν . . . — εἶδει ξεν ο Χριστὸς και είπε : Βεβαίωθητε ότι οὔτε ο Βασιλεὺς Σολομών, εν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ δόξῃ, δέν ήτο τόσο μεγαλοπρεπής, ὅσον τό ταπεινόν αὐτό κρῖνον τοῦ ἀγροῦ !

Ηρώτησα ένα Σοφὸ Παιδάκι τί θά πῇ Ἀλκυονίς Ἡμέρα και έμαθα ότι : Αἱ δεκατέσσαρες ἡμέραι, αἱ πρὸ και μετὰ τό χειμερινὸν ήλιοστάσιον, κατὰ τās όποιās συνήθως επικρατεῖ νηνεμία και αἱ ἀλκυόνες κτίζουν τās φωλεὰς των, ὀνομάζονται Ἀλκυονίδες Ἡμέραι.

ΜΗΝ ΤΟ ΚΟΒΗΣ

Μήν κόβης μ' άπονια, καλό παιδάκι,
τὸ άνθος πούχει χάρι, χρῶμα, μυρωδιά!
καμάρωσέ το, μύριό' το λιγάκι.
τὴν ὠμορφιά τῆς φύσεως τραγούδα·
εἶνε ἄντροπὴ σου μία πεταλούδα
νὰ ἔχη ἀπὸ σένα πιὸ καλὴ καρδιά!

Εἶδες ποτὲ σὲ φέρετρο παιδί νεκρό;
τί ἄδικο, ποῦ χάθηκε ἔτσι μικρό!..
Κι' αὐτὸ δὲν εἶνε τάχα λουλουδάκι
ποῦ τοῦσπαδε ὁ χάρος τὸ κλαράκι;..

Δ. ΓΡ. Κ.

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ
ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

3 Μαΐου.

ΑΛΩΣ ἤλ-
θεν ὁ Μάι-
ος, ὁ ἀνθο-
στεφής καὶ
φαιδρός! Ἡ
πομπή τῆς
εἰσόδου του
ἔγεινεν εἰς
μῖαν νύκτα
σεληνοφώτι-
στον καὶ εἰς
μῖαν ἡμέραν
δρυσσεράν καὶ
γαλανήν...
Τὸν ὑπεδέ-
χθησαν, ὅ-
πως πάντο-
τε, τὰ ἄνθη
μὲ τὰς εὐω-
δίας των καὶ
τὰ πτηνὰ μὲ
τὰ κελυγμέ-
ματά των...

Οἱ δὲ ἄνθρωποι; ... πῶς τὸν ὑπεδέ-
χθησαν;

«ὦ, οἱ ἄνθρωποι! ὀλίγην προθυμίαν ἔδει-
ξαν νὰ σπεύσουν καὶ φέτος εἰς προὔπαν-
τησίν του. Ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας του-
λάχιστον ἡ κίνησις ἦτο ὀλίγη καὶ βε-
βαιασμένη· τὰ κέντρα τῆς πρωτομαχιά-
τικης διασκευάσεως κλειστά· οὔτε ὄργα-
να οὔτε ἄσματα· ἡ κατῆρεια ἐβασίλευεν,
ἐκτοπίζουσα κάθε χαρὰν. Ἐγὼ δέ, ἂν
δὲν ἔδλεπα σήμερον τὸ κομψότατον
φυλλάδιον τῆς Διαπλάσεως τὸ ὁποῖον
πραγματικῶς ὁμοιάζει μὲ ἀνθοδέσμη, ἂν
δὲν θὰ ὑπόπτευα ἀκόμη ὅτι ἦλθεν ὁ
Μῆν τῶν Ἀνθέων. Τόσον ἡ εἰσόδός του
ἦτο ἀνεπίσημος καὶ ἀθόρυβος!

Ἐποθέτω ὅτι τὰ ἄνθη, ἀλλέως συν-
ειθισμένα, θὰ ἐπαραξενεύθησαν πολὺ καὶ
θὰ ἠρώτων τὸ ἐν τῷ ἄλλῳ κρυφά, τὴν
αἰτίαν τῆς ἀθυμίας ἐκείνης καὶ τῆς σιω-
πῆς. Καὶ ὅταν κάποιον φιλεῦσε πλῆγον
πουλὶ τοῖς εἶπεν: «Ἐδῶ ἐπικρατεῖ πέν-
θος! ἡ πατρίς εἶνε αἵματωμένη!» τὰ
ἄνθη τῆς πατρίδος ἔκλαυσαν, ποτίζοντα

τὴν γῆν μὲ τὰς σταγόνας τῆς δρόσου
των...

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες εἶχον καὶ αὐτοὶ
ἓνα Μῆνα Ἀνθέων, ἀντιστοιχοῦντα πρὸς
τὸν ἰδικὸν μας Μάιον. Ἦτο ὁ ὀγδὸς μῆν
τοῦ Ἡμερολογίου των καὶ ὠνομάζετο
Ἀνθεστηριών. Κατ' αὐτὸν ἐτελοῦντο τὰ
Ἀνθεστήρια, τριήμερος ἐορτὴ ἀνθέων
πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου.

Τὸ περίεργον ὅμως εἶνε ὅτι ὁ Ἀνθε-
στηριών δὲν συνέπιπτε πρὸς τὸν σημε-
ρινὸν Μάιον, ἀλλὰ μεταξὺ Φεβρουαρίου
καὶ Μαρτίου. Ἀρὰ γὰρ κατὰ τὴν ἀρχαί-
τητα, αὐτὴ ἦτο ἡ καθ'αυτὸ ἐποχὴ τῶν
ανθέων; Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Μαρτίου
οἱ ἀνθῶνες τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων ἠδύ-
ναντο νὰ παράσχωσι τὴν μεγαλητέραν
ποσότητα ὕλικου, διὰ τὴν ἀνθοκόσμησιν
καὶ τὴν ἀνθοβολίαν τῆς ἐορτῆς;

Δὲν ἠξεύρω. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε
ὅτι αἱ διαιρέσεις τῶν Ἡμερολογίων
σπανίως εὐρίσκονται εἰς ἀρμονίαν μὲ τὰς
διαιρέσεις τὰς φυσικὰς. Καὶ ἐνθυμούμαι
τώρα τί μου ἔλεγε μῖαν φορὰν ἓνας γέ-
ρων ἀνθοκόμος: «Ἐορτάζομεν τὸν Μάιον
ὡς μῆνα τῶν Ἀνθέων, καὶ ὅμως παρε-
τήρησα ὅτι τὸν Ἀπρίλιον, ἐδῶ εἰς τὴν
Ἑλλάδα, ἔχομεν τὰ περισσότερα ἄνθη.»
Δὲν εἶνε περίεργον αὐτό;

4 Μαΐου.

Διὰ μιᾶς χαριτωμένης καὶ σεμνοτά-
της ἐπιστολῆς ὁ μικρὸς φίλος τῆς Δια-
πλάσεως Δὸν Κιχῶ τῆς μῦς ἀναγ-
γέλλει ὅτι ἓνας ἄλλος φίλος του καὶ
φίλος μας, ὁ Κολοσσὸς τῆς Ρό-
δου, ἂν καὶ νεώτατος ἀκόμη καὶ ὑπὸ
τοῦ νόμου οὐδεμιᾶν ἔχων ὑποχρέωσιν,
κατετάχθη ὡς ἐθελοντῆς εἰς τὸν στρα-
τόν. «Καὶ ὅπως ἄλλοτε ἐξέσπαθ' ὡς ἐν
ὕπερ τῆς Διαπλάσεως, τώρα ξέσπα-
θ' ὅν ἐν ἄλγηθινά, ξεσπαθῶναι ὑπὲρ ἄλλης
μητρὸς — τῆς Πατρίδος. Καὶ τώρα —
προσθέτει ὁ Δὸν Κιχῶ τῆς ὑπαινι-
σόμενος ἐν ψευδώνυμον, — αὐτὸς εἶνε
πράγματι ὁ Ὑπερασπιστὴς τῆς
Πατρίδος!»

Μοῦ ἀρέσει ἡ προθυμία μὲ τὴν ὁποίαν
ἔσπευσεν ὑπὸ τὰς σημαίας ὁ Κολοσσ-
ὸς τῆς Ρόδου· ἀλλὰ μοῦ ἀρέσει
καὶ ὁ ἐνθουσιασμὸς μὲ τὸν ὁποῖον ἔσπευ-
σε νὰ μου ἀναγγεῖλῃ τὴν εὐγενῆ αὐτὴν
πράξιν ὁ Δὸν Κιχῶ τῆς. Πόσον φαί-
νεται ὅτι ζηλεύει τὸν φίλον του, καὶ πῶς
θὰ ἤθελε καὶ αὐτὸς νὰ ἦτο ὀλίγον με-
γαλῆτερος διὰ νὰ τὸν μιμηθῇ! «ὦ, αὐ-
τὴν τὴν ἐννοίαν ἔχει ἡ ἐπιστολή του!
Ἀδιάφορον ἂν δὲν τὸ λέγῃ. Τὸ αἰσθά-
νομαι· τὸ ἀναγινώσκω μεταξὺ τῶν γραμ-
μῶν. Καὶ εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας μου,
ἐπαίνῳ ἐξίσου τοὺς δύο καλοὺς φίλους.
τοὺς δύο νεαροὺς πατριώτας, οἱ ὁποῖοι
ἔχουν κοινὰ τὰ αἰσθήματα καὶ τὸν ἐν-
θουσιασμόν...

5 Μαΐου.

Μοῦ ἔκαμεν ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν ὁ
θάνατος ἑνὸς παιδίου. Συνέβη εἰς τὸν
Πειραιᾶ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν. Τὸ παιδίον
ἀνέβη εἰς ἓν ὕψηλόν καθίσμα διὰ νὰ κό-
ψῃ ἐν τριαντάφυλλον. Ἀλλ' ἐνῶ τὸ ἔ-
κοπτεν, ἔκαμεν ἐν βίαιον κίνημα, τὸ κά-
θισμα ἀνετράπη καὶ τὸ παιδίον ἔπεσε...
Φρέαρ ἀνοιχτόν, χαῖνον κάτωθεν τῆς
τριανταφυλλείας, ἐδέχθη τὸ πύπτον παι-
δίον εἰς τὴν σκοτεινὴν ἄβυσσόν του. Τὸν
ἀνέσυραν ἐκεῖθεν νεκρὸν τὸν δυστυχῆ μι-
κρὸν φιλανθῇ! Καὶ τὸ τριαντάφυλλον τὸ
ὁποῖον ἔδρεψε μὲ τόσην χαρὰν, ἐπέπω-
το νὰ μεταβληθῇ εἰς νεκρικὸν ἄνθος καὶ
νὰ στολίσῃ τὸ πτώμα του... Ἰδοὺ θά-
νατος μὲ διπλὴν συγκίνησιν, ἄξιός νὰ
ἐμπνεύσῃ ἓνα ποιητὴν... Ταλαίπωροι
γονεῖς! Πῶς θὰ βλέπετε τώρα τὴν
τριανταφυλλίαν ἐκείνην, θάλλουσαν κατ'
ἔτος καὶ κοσμομένην μὲ τριαντάφυλλα,
ἀδελφὰ τοῦ μοιραίου ἐκείνου, ὁ πόθος τοῦ
ὁποῖου ἐπροξένησε τὸν θάνατον τοῦ προσ-
φιλοῦς σας!

Ἀσθημερόν.

Ἡ μητέρα τῆς Ἑλενίτσας, ἡ ὁποία
ἔκαμε πάλιν μῖαν ἀταξίαν, τὴν φοβερίζει
ὅτι θὰ το γράψῃ εἰς τὴν Διάπλῃσιν.

— Καὶ μὲ τοῦτο; ἐρωτᾷ ἡ Ἑλενίτσα.

— Νά, ἡ Διάπλῃσις θὰ το γράψῃ
καὶ θὰ γίνῃς ρεζίλι.

— Μπᾶ! Καὶ ἅμα ἔλθῃ τὸ φύλλο,
δὲν ξέρω ἐγὼ νὰ πάρω τὸ μολύβι μου
καὶ νὰ το σβύσω;!

Μία συμβουλή τοῦ Ἰσοκράτους.

Κανένα μὴν κάμῃς φίλον, πρὶν ἐξε-
τάσῃς πῶς ἐφέρθη πρὸς τοὺς φίλους, τοὺς
ὁποίους εἶχε πρωτῆτερα. Νὰ εἶσαι βέβαιος
ὅτι θὰ δεῖξῃ καὶ πρὸς σὲ τὴν ἰδίαν δια-
γωγίην, τὴν ὁποίαν ἔδειξε πρὸς ἐκείνους.

Φ.

ΓΕΡΑΝΟΙ ΚΑΙ ΧΗΝΕΣ

Γεράνια ἐλαφρόπτερα
μὲ χῆνες βαρυσώματες
ἐδοσκάν σὲ λιβάδι,
μὰ κυνηγοὶ ἐφάνηκαν
μὲ ὄπλα καὶ μὲ ἔσδεργες,
θαρρῶ, τὸ βράδυ-βράδυ,
κ' εὐθὺς σὺν βαρυσώματες
ἡ χῆνες ἐπιαστήκανε·
μὰ τάλαφρά γεράνια
ἀμέσως πεταχθῆκανε
ἔς τὰ ὑψηλὰ οὐράνια.

Τὸ ἴδιο τὴν παθαίνουνε
ἔστων πόλεμοι οἱ ἄνθρωποι,
ποῦ μόνον τρῶν' καὶ πίνουν,
σὺν χῆνες νὰ παχύνουν.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΠΙΔΑΣ]

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 149)

Δ'.

«Μίαν ἡμέραν τῆς ἡλθεν ἡ ιδέα τῆς
μικρᾶς μου κυρίας, νὰ με μάθῃ αὐτὴ ἡ
ιδία μουσικὴν. Μ' ἐτοποθέτησεν ἐμπρὸς
εἰς ἓνα μεγάλον κιβώτιον πού το λέ-
γουν πιάνο καὶ ποῦ ἔχει κομματάκια ἀπὸ
ἔβενον καὶ ἀπὸ ἐλεφαντόδοντον, πού τα
λέγουν κόκκαλα. (Τὰ κόκκαλα μερικοὶ
τὰ λέγουν π λ η κ τ ρ α, τὸ δὲ πιάνο
κ λ ε ι δ ο κ ὺ μ β α λ ο ν' ἄς εἶνε). Δὲν
ἔχεις παρὰ νὰ πιέζῃς μὲ τὰ δάκτυλα
τοῦ χεριοῦ ἢ, ἂν εἶσαι γίδα, τοῦ ποδιοῦ,
καὶ ἀμέσως τὸ μεγάλον κιβώτιον ἀρχίζει
νὰ τραγοῦδῃ. Τὸ πρᾶγμα εἶνε πολὺ δια-
σκεδαστικόν, ἀλλὰ καὶ πολὺ δύσκολον· εἰς
τὴν ἀρχὴν δὲν ἐπὶ γαίνα διόλου καλὰ
καὶ ἡ Βέρθα ἐγένετο κατακόκκινη ἀπὸ
τὸν θυμὸν τῆς. Ἐκείνη ἦτο ἀμελής, δὲν
ἤθελεν οἱ διδάσκαλοί της νὰ τῆς κάμνουν
τὴν παραμικρὰν παρατήρησιν· καὶ ὅμως
μ' ἐκτυποῦσεν ἑμένα ἀλύπητα ἅμα ἔ-
σφαλλα καμμίαν νύκταν! Ἡ ἀλήθεια
εἶνε ὅτι μὲ τὴν ἰδίαν προθυμίαν μ' ἐγεί-
δευε καὶ μ' ἐφιλοῦσε ἅμα ἐπαίξα καλὰ
καὶ ἔτσι, πότε μὲ φιλιᾷ καὶ πότε μὲ
κτυπῆματα, ἔμαθα δύο-τρία πολὺ ὠραῖα
τραγουδάκια, μῖαν βαρκαρόλαν καὶ ἓνα
ὕμνον, ὁ ὁποῖος ὑποθέτω ὅτι ἦτο ὁ ἐλ-
ληνικός.

«Μοῦ ἤρρεσαν αὐτὰ αἱ μελωδία· ἀλλὰ
πολὺ περισσότερον μοῦ ἤρρεσε νὰ παίζω
ὅπως ἤθελα ἐγὼ. Καὶ ὅταν κατὰ τύ-
χην ἡ Βέρθα μὲ ἄφινε μόνην εἰς τὸ πιά-
νο, ἀρχίζα ἀμέσως νὰ κτυπῶ μὲ δύναμιν
ὅλες τὰς νότες, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ
τέλος· συγχρόνως δὲ ἐβέβαζα, ὅπως κά-
μουν αἱ κυρίαὶ ὅταν τραγοῦδουν. Ἀλλ'
αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς μουσικῆς, καθὼς φαί-
νεται, δὲν εὐχαριστοῦσε καθόλου τὴν
Βέρθαν· καὶ ἅμα μ' εὕρισκεν ἔτσι, «νὰ
τὰ κάμνω θάλασσα» καθὼς ἔλεγε, μ'
ἐκτυποῦσε δυνατὰ. Μίαν ἡμέραν μάλιστα
ἔκλεισε τὸ πιάνο μὲ τόσην δύναμιν, ὥ-
στε τὸ σκέπασμα μοῦ ἐμάργωσε τὸ πο-
δάρι καὶ μοῦ το ἐπλήγωσε.

«Δὲν ἠμποροῦσα νὰ ἐννοήσω πόθεν
καὶ διατί ὅλος αὐτὸς ὁ θυμὸς. Ἐλεγε
ὅτι τὰ «ἐκάμνω θάλασσα». Δὲν ἠξεύρω
τί σημαίνει ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ φράσις εἰς
τὴν μουσικὴν· ἂν ὅμως σημαίνει τὸ τα-
χύ, τὸ παράφορον καὶ ἄτακτον παίξιμον,
ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν καταλαβαίνει κανεὶς
τίποτε, τότε καὶ ἡ Βέρθα πολὺ συχνὰ
τὰ «ἐκάμνω θάλασσα» μὲ κάτι γεμανικὰ
κομμάτια ποῦ ἐπαίξε καὶ ἀπὸ τὰ ὁποῖα
κανεὶς δὲν ἐννοοῦσε γρῦ!..

«Καμμίαν φορὰν ὁ διδάσκαλος τῆς
μουσικῆς ἤρχετο, ἐν ᾧ ἡ Βέρθα μοῦ ἔ-
καμε μάθημα· τότε ἐσήκωνε τοὺς ὤ-
λους καὶ ἔλεγε θυμωμένος: «—Θὰ ἐ-

κάμνατε πολὺ καλλίτερα, κυρία Βέρθα,
νὰ ἐμελετοῦσατε τὰς Σονάτες σας,
παρὰ νὰ χάνετε ἔτσι τὸν καιρὸν σας μὲ
αὐτὸ τὸ ζῶν!.. Αὐτὸ τὸ ζῶν! Ἀ-
κοῦς ἐκεῖ πῶς με ὠνόμαζεν!

«Ὁ διδάσκαλος αὐτὸς δὲν ὠμοίαζε
καθόλου μὲ τὸν κομψὸν κύριον Πεταλού-
δαν. Ἦτο κοντός, ἰσχνὸς καὶ ἄσχημος.
Τὰ χέρια του καὶ προπάντων τὰ δά-
κτυλά του ἦσαν πολὺ μακρὰ, τὸ δὲ κε-
φάλι του τόσῳ δὲ μεγάλο, μὲ κάτι μα-
τάκια γυαλιστερά καὶ μὲ μαλλιά μαύρα,

πού ἐκρέμοντο εἰς
τὸ μέτωπόν του σὺν
τὰ κλαδιά τῆς ἰ-
τέας... Ὅταν
ἐπαίξε πιάνο, ἡ
ἀπλῶς ἐκρατοῦσε
τὸν χρόνον, ἐκί-
νοῦσε τὰ χέρια του,
τὸ κεφάλι του, τοὺς
ὤμους του, ἐπήγαι-
νε καὶ ἤρχετο ὅλον
τοῦ τὸ σῶμα, ὡς
δένδρον πού το δέρ-
νει ὁ ἄνεμος. Ἡ
Βέρθα, ἡ ὁποία εἶχε
καὶ ἀπὸ ἓνα πα-
ρα τ σ ο ὺ κ λ ι διὰ
κάθε τῆς διδάσκα-
λον, τὸν ἔλεγε
«κύριον Βορέαν».
Ἐλεγε, ὅτι εἶχε
μεγάλην ἀξίαν καὶ
ὅτι εἶχε συνθέσῃ
πολὺ ὠραῖας συμ-
φωνίας. Ἀλλὰ ἔλα
που δὲν ἀγαποῦσε
καθόλου τὰς γίδες!

«Μίαν ἡμέραν
πού με εἶχε ἀφήσῃ
μόνην ἡ Βέρθα, εἰς
τὴν μέσην τοῦ μα-
θήματος, διὰ νὰ ὑ-
πάγῃ νὰ δοκιμάσῃ
κάτι καπέλα, ἤρχι-
σα εὐθὺς νὰ βελά-
ζω μὲ ὄλην μου
τὴν δύναμιν καὶ νὰ
συνοδεύω τὰ βελάσματα μὲ τὰ ποδάρια,
— κατὰ τὸν τρόπον πού σου εἶπα. Ἡ-
μουν κατενθουσιασμένη μὲ τὸ τραγοῦδι
μου, ὅταν ἔξαφνα ἀνοίγει ἡ θύρα μὲ ὀρ-
μὴν καὶ ἐμβαίνει ἔξω φρεγῶν ὁ κύριος
Βορέας.

«— Φάλτσο! ἐφώναζε· φάλτσο! φάλ-
τσο!... Παῦσε ἐπὶ τέλους, διαβολο-
κάτσικο!»

«Ἐγὼ ἐπέσιμωσα μὲ τὸν τρόπον του,
καὶ ἤρχισα νὰ κτυπῶ ἀκόμη δυνατώτερα.
Ἐκείνος ὅμως δὲν χάνει καιρὸν, μὲ ἀρ-
πάζει ἀπὸ τὰ κέρατα, ἀνοίγει τὸ παρά-
θυρον καὶ μὲ ρίπτει ἔξω εἰς τὸν κή-
πον!... Ἐπειδὴ τὸ δωμάτιον ἦτο ἰσο-
γειον, ἔπεσα εἰς τὰ πόδια μου χωρὶς νὰ

πάθω τίποτε. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἤμουν πολὺ
θυμωμένη ἐναντίον τοῦ κακοτρόπου μου-
σικοῦ, διὰ νὰ τον ἐκδικηθῶ, ἤρχισα νὰ
βγάζω κάτι φωνές, ποῦ ἀναστάτωσαν
ὅλο τὸ σπίτι.

«Ἐτρεξάν οἱ ἄλλοι· ἔτρεξε καὶ ἡ
Βέρθα. Καθὼς σοῦ εἶπα, αὐτὴ μ' ἐκα-
κομεταχειρίζετο· ἀλλὰ δὲν ἐπέτρεπεν
εἰς κανένα νὰ με κακομεταχειρισθῇ. Δὲν
ἤθελεν οἱ ἄλλοι νὰ εἶνε κακοὶ· τὸ προ-
νόμιον ἦτο ἀποκλειστικῶς ἰδικόν της...

«Ὅταν ἔμαθε τί μοῦ ἔκαμεν ὁ διδά-

«Φάλτσο! ἐφώναζε· φάλτσο! φάλτσο!... (Σελ. 157, στήλ. 6'.)

σκαλός, ἐθύμωσε καὶ ἤθελσε νὰ τον
διώξῃ. Ἐγὼ ἂν ἤμουν εἰς τὴν θέσιν τοῦ
κ. Βορέα, ἄλλο δὲν θὰ ἐπαρακαλοῦσα,
παρὰ νὰ λυτρωθῶ ἀπὸ μίαν μαθήτριαν
τόσῳ ἀμελῇ καὶ ἰδιότροπον· φαίνεται
ὅμως ὅτι ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος ἦτο πτω-
χός, καὶ μολονότι ἐκέρδιζε πολλὰ χρή-
ματα, δὲν τῷ ἐφθάνον νὰ διατηρῇ τὴν
πολυμελῆ του οἰκογένειαν. Προσεπάθη-
σε λοιπὸν νὰ δικαιολογηθῇ πρὸς τὴν Βέρ-
θαν, κινῶν μὲ μεγάλην ζωηρότητα τὸ
κεφάλι του, τὰ χέρια του, τὰ μαλλιά
του, καθὼς ὠμιλοῦσε πολὺ τεταραγμέ-
νος ὁ ἄνθρωπος! Ἀλλὰ ἡ Βέρθα δὲν
ἤρκεσθῃ εἰς αὐτὸ καὶ ἀπήτησε νὰ ζη-
τήσῃ συγνώμην καὶ ἀπὸ ἐμέ· ὁ κύριος

Βορέας τὸ ἔκαμε. Ἡ Βέρθα τότε μοῦ εἶπε νὰ τῷ δώσω τὸ πόδι μου, εἰς σημεῖον συμφιλίσεως. Ὑπήκουσα· ἀλλ' ἡ συμφιλίσις, ἐκ μέρους τοῦ κυρίου Βορέα, δὲν ἦτο εἰλικρινής. Δὲν ἐλημονοῦσεν αὐτὸς τόσον εὐκόλα τὰς παρφαωνίας, οὔτε ἦτο δυνατόν νὰ μου συγχωρήσῃ ποτὲ τὸ τρομερὸν ἐκείνο φάλο-τσο. Δι' αὐτὸ, ὡς ἄν τις μὲ ἀπαντοῦσε, μοῦ ἔρριχνε κάτι ἄγριες ματιές! . . .

«Τότε ἔλαβα ἀφορμὴν νὰ μάθω ὅτι οἱ μουσικοὶ, καὶ ἐν γένει οἱ καλλιτέχναι, εἶνε πολὺ παράξενοι ἄνθρωποι. Ἐνας ἄλλος περίφημος μουσικός, ὁ Ραμώ, ἔρριπεν ἀπὸ τὸ παράθυρον τὸν σκύλον του, ἐπειδὴ, καθὼς ἔλεγε, «ἐγαύριζε φάλτσο.» Καὶ αὐτὸν φαίνεται ἠθέλησε νὰ μιμηθῇ ὁ κύριος Βορέας!»

(Ἐπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

Ο ΔΩΔΕΚΑΕΤΗΣ ΗΡΩΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 150).

Οὕτως ἤρχισεν ἡ δευτέρα περίοδος τοῦ βίου τοῦ Ἀμβροσίου. Ἦτο περίοδος σπουδῆς ἐπιπόνου, διότι ἐκτὸς τῶν ποι-κίλων γνώσεων μὲ τὰς ὁποίας ὁ νοῦς του ἐπλουτίζετο καθημερινῶς, ἀπήτησαν νὰ μάθῃ τὴν ἰταλικὴν καὶ τὴν ἀγγλικὴν, πρῶτον σπάνιον κατὰ τὸν ΙΗ' αἰῶνα. Τὸ πολυμικρόν του μένος τὸ ἔμφυτον, ἀνεπε-ρώθη διὰ τῆς σπουδῆς τῆς ἀρχαίας ἱστορίας, τῆς ἐλληνικῆς καὶ τῆς ρωμαϊκῆς. Ὁ Ἀλέξανδρος καὶ ὁ Καῖσαρ ἔγειναν οἱ προσφιλεῖς του ἥρωες. Προπάντων ὅμως τὸν ἐνεθροῦσαν ἡ ἱστορία τῆς πα-τρίδος του, τὰ μεγάλα ἡρωϊκὰ κατορθώ-ματα τοῦ Δυκεσλίνου, τοῦ Βαγιάρδου, τῆς Ἰωάννας Δάρκ, τοῦ Τυρεννίου καὶ ὅλων τῶν ἡρώων τῆς γαλλικῆς ἱστορίας, μέχρι τοῦ πάππου του.

«Τὸ μέγα ὄνομα τὸ ὁποῖον φέρεις, σοὺ ἐπιβάλλει ὑποχρεώσεις!» τῷ ἔλεγε συχνά ὁ πατὴρ του· καὶ ἐκείνος τὸ ἐνόησε κάλλιστα καὶ ἐδιπλάσιαζε τὸν ζήλόν του.

Ὁ ἀρχαῖος ἐκεῖνος στρατιωτικός, τὸν ὁποῖον εἶδομεν συνοδεύοντα τὸν καθηγη-τὴν του, τῷ ἔδιδε μαθήματα ἱππασίας, ξιφασκίας καὶ ἐν γένει χειρισμοῦ τῶν ὀ-πλίων. Ὁ πατὴρ του ἀνέλαβε νὰ τον διδάξῃ εὐρύτερον τὴν πολυμικρὴν τέχνην, τὴν τακτικὴν τῆς ἐπιθέσεως καὶ τῆς ἀ-μύνης. Πόσῃν εὐχαρίστησιν ἡσθάνοντο καὶ οἱ δύο, ὅταν ἐπὶ μιᾷς μεγάλης τρα-πέζης παρέτασσον εἰς μάχην, χάριν ἐ-φαρμογῆς τῶν θεωριῶν, τὰ ξύλινά των στρατεύματα! Ἐξέτελουν ὅλας τὰς κι-νήσεις καὶ τοὺς ἐλιγμούς, τὰ δὲ στρα-τιωτικὰ παραγγέλματα ἀντήχουν ἄλλε-πᾶλληλα εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ πύργου μὲ ζωηρότητα ἔκτακτον. Καὶ τὸ παιδίον ἐπέδιδε θαυμασίως εἰς τὴν τα-

κτικὴν, κατανοῶν καὶ τὰ λεπτότερα τῶν ζητημάτων.

Αἱ κλίσεις τοῦ μικροῦ Ραῦμόνδου ἤ-σαν ὅλως διάφοροι. Οἱ πυροβολισμοὶ τὸν ἐτρόμαζον. Ὁ γηραιὸς στρατιωτικὸς ὠρ-γίζετο κατὰ τοῦ δειλοῦ παιδίου καὶ τῷ ἔλεγε :

— Τί φοβησιάρης που εἶσαι, καίμει-νε! Δὲν ντρέπεσαι καὶ λιγάκι; Ἀνδρας εἶσαι σὺ ἢ γυναῖκα;

Ἄλλ' ἦσαν μάταιαι καὶ αἱ συμβουλαι καὶ αἱ ἀπειλαι καὶ αἱ τιμωρίαι. Κατὰ τῆς φύσεως οὐδεμία βία χωρεῖ. Τὸ ἐνό-ησεν ὁ μαρκήσιος καὶ ἀπελπισθεὶς ὅτι θὰ κάμῃ ποτὲ πολέμιστὴν τὸν φίλον τοῦ υἱοῦ του, τὸν ἀπῆκεν ἐλεύθερον εἰς τὴν κλίσιν τοῦ τὴν εἰρηνικὴν, οὕτω δὲ μετ' ὀλίγον ὁ μικρὸς Ραῦμόνδος ἤρχισε νὰ καλλιεργῇ τὴν γῆν, νὰ φυτεύῃ, νὰ πο-τίξῃ, νὰ σκάπτῃ, νὰ κλαδεύῃ, ἡσυχος, εὐτυχῆς καὶ εὐγνώμων. . .

Καθ' ἐκαστὴν ἡ μαρκησία Μπουφλέρ ἐδέχετο μίαν ἀνθοδέσμη ἀπὸ τὰς χεῖ-ρας τοῦ νεαροῦ κηπουροῦ, καὶ σκεπτικὴ ἔδλεπε μὲ ὑπερηφάνειαν, ἀλλ' ὅχι ἄνευ μυστικοῦ τινος τρόμου, αὐξάνουσαν τὴν πρὸς τὰ ὅπλα κλίσιν τοῦ ἄλλου παι-δίου, τοῦ ἡγαπημένου της. . .

Μίαν ἡμέραν ὁ Ἀμβρόσιος, ἀφ' οὗ ἐπὶ πολὺ ἐγυμνάσθη μὲ μίαν βαρεῖαν σάθην, ἐξηπλώθη κουρασμένος ἐπὶ τῆς χλόης καὶ ἀπεκοιμήθη. Ὅταν ἐξύπνη-σεν, ἤκουσε τὸν πατέρα του καὶ τὸν θεῖόν του νὰ συνομιλοῦν ἐκεῖ πλησίον, ὅπασθεν πυκνῶν τινων θάμνων, χωρὶς νὰ τον βλέπουν οὔτε νὰ τους βλέπῃ. . .

Ἐκπλαγείς ἀπὸ τὰς πρώτας λέξεις, δὲν ἔλαβε τὸ θάρρος νὰ φανερῶσιν τὴν παρουσίαν του. Ἐπρόκειτο περὶ πολέ-μου, ἐκ τούτου δὲ μόνον ἐννοεῖ κανεὶς τὸ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον ἐξήγει-ρεν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ παιδίου τοιοῦτον θέμα ὁμιλίας. Ἐθεσε κατὰ μέρος τὴν εὐπρέπειαν καὶ ἔτεινε κρυφίως τὸ οὖς :

«Ἐλαβα διαταγὰς σήμερον τὸ πρωί, ἔλεγεν ὁ μαρκήσιος. Εἰς ἕνα μῆνα φθά-νομεν εἰς τὸν στρατόν. Ὁ Ἐκλέκτωρ τῆς Βαυαρίας ἐξεδιώχθη ἀπὸ τὰ κράτη, τὰ ὁποῖα εἶχαμεν κατακτήσει, ἐπὶ ζήμια τῆς Μαρίας Θηρεσίας. Ἡ αὐτοκράτειρα τῆς Αὐστρίας συνωμολόγησεν εἰρή-νην μὲ τοὺς Πρώσους. Ἄς ὁμολογῇ-σωμεν ὅτι οὐδέποτε γυνὴ ἐφάνη περισ-σότερον ἀξία τοῦ στέμματος. Πρέπει νὰ ἡμεθα δίκαιοι καὶ πρὸς τοὺς ἐχθρούς μας ἀκόμη!

— Πραγματικῶς, μοῦ γράφουν ὅτι ἡ διαγωγή της ὑπῆρξε θαυμασία, ἀπεκρίθη ὁ ἀδελφός του· κατώρθωσε νάποικήσῃ ζωηροτάτας συμπαθείας καὶ ὅταν εἰσ-ῆλθεν εἰς τὴν συνέλευσιν τοῦ Πρεσβού-ρου, κρατοῦσα τὸν μεγαλῆτερόν της υἱὸν εἰς τὰς ἀγκάλας της, τὴν ὑπεδέ-χθησαν μὲ ἀπερίγραπτον ἐνθουσιασμόν. Οἱ Οὐγγροι ἐξιφούλκησαν κραυγάζον-

τες : «Ἄς ἀποθάνωμεν ὑπὲρ τῆς βα-σιλείας μας Μαρίας Θηρεσίας!»

— Τὸ γνωρίζω· ἡ εἰδησις εἶνε αὐ-θεντικὴ. Ἡ Ἀγγλία ὅμως καὶ ἡ Ὀλ-λανδία ἐκηρύχθησαν πρὸς χάριν της ἐ-ναντίον μας. Ἀδιάφορον! ἡμεῖς θὰ τους νικήσωμεν ὅλους!

— Δέν μου φαίνεται τόσον εὐκόλον. Οἱ Ἀγγλοὶ εἶνε ἰσχυροί, τοὺς ὁδηγεῖ δὲ ὁ βασιλεὺς των, ὁ Γεώργιος Β' . . .

— Μπα! καὶ μήπως ἡμεῖς δὲν ἔχο-μεν τὸν στρατάρχην Νοσίγ; Δησημονεῖς πόσον ἡρωϊκὸς καὶ στρατηγικὸς ἀνεδεί-χθη εἰς τὴν Ἰσπανίαν, εἰς τὴν Γερμα-νίαν, εἰς ὅλους τέλος πάντων τοὺς τε-λευταίους πολέμους;

— Τί κρίμα, ὑπέλαβεν ὁ μαρκήσιος, νὰ μὴ ἡμπορῇ νὰ μας ἀκολουθήσῃ καὶ ὁ μικρὸς Ἀμβρόσιος! Ὅθ' ἦτο λαμπρὰ εὐκαιρία διὰ νὰ ἐγαινίσῃ τὸ στρατιωτι-κὸν τὸν σιῶν. Ἀλλὰ εἶνε τὸσῶ μι-κρὸς ἀκόμη. . . μόλις δωδεκαετής. . .

— Σοῦτ! ἄς ὁμιλῶμεν σιγώτερα. Εἶνε περιττόν νὰ μάθῃ ἡ μαρκησία ὅτι θάναχρῶσώμεν. Καλλίτερα νάποφύγω-μεν τὴν θλίψιν τοιούτου ἀποχαιρετισμοῦ.»

Ἡ συνδιάλεξις ἐξηκολούθησε τόσον χαμηλοφώνως, ὥστε τὸ παιδίον ἦτο ἀ-δύνατον νὰκούσῃ ἄλλην λέξιν. Καὶ ἀ-πελπισθὲν, ἀπεμακρύνθη χωρὶς νὰ φα-νερῶσιν τὴν ἀδιακρίσιν του.

Φαντάζεται τις τὴν ταραχὴν, τὴν συγκίνησιν, τὴν ἐξαψιν τοῦ Ἀμβροσίου. Ὅσα ἤκουσεν, ἦσαν ἀρκετὰ διὰ νὰ τον ἀναστατάσουν.

«Πόλεμος, ἐψιθύριζε, πόλεμος. . . θέλω νὰ ὑπάγω κ' ἐγώ. . . Πῶς νὰ κάμω;»

Ἐσκέπτετο. . . Ἐξαίφνης ἡ φυσιο-γνωμία του ἐφωτίσθη. . . μεϊδιάμα ἐ-φαίδρισε τὸ κατηφές του πρόσωπον. . . Μήπως εὔρε κανὲν σχέδιον;

(Ἐπεται συνέχεια.)

(De Varenne) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

Πρόκειται νὰ μεταφρασθῇ ἐκ τοῦ Γαλ-λικοῦ διὰ νὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές φυλλάδιον τὸ κατωτέρω διηγημάτιον. Γνωρίζω, ὅτι ὅλοι οἱ μικροὶ μου φίλοι, σχεδὸν ἀνεξαίρετως, σπουδάζουν τὴν γαλ-λικὴν, καὶ ὅτι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν, χάριν εὐρύτερας γυμνάσεως, καταγινοῦνται εἰς μεταφράσεις καὶ ἄλλων τεμαχίων, ἐκτὸς ἐκείνων, τὰ ὁποῖα τοῖς ἐπιβάλλονται εἰς τὸ σχολεῖον. Ἄς μεταφράσουν λοιπὸν καὶ τοῦτο καὶ ἄς μοῦ στείλουν τὴν μετά-φρασίν των. Ὅθ' ἀβραβεύσω καὶ θὰ δημο-σιεύσω τὴν σχετικὴς καλλιτέραν, ἐκεῖ-νὴν δηλαδὴ τῆς ὁποίας ἡ γλῶσσα θὰ εἶνε ἡ συνήθως γραφομένη ὑπ' ἐμοῦ καὶ ὑπὸ τῶν συνεργατῶν μου, καὶ ἡ ὁποία

θὰποδίδῃ τὸ γαλλικὸν κείμενον ὅσῃ τὸ δυ-νατὸν κομψῶς, γλαφυρῶς, πιστῶς, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως ἐλευθερῶς, ὥστε νὰ μὴ ἔχῃ γαλλισμούς. Ἰδοὺ τὸ κείμενον :

LE PARDON DES INJURES

Le calife Hassan, fils du grand Ali, était à table ; un de ses esclaves laissa tomber un plat de riz bouillant sur sa tête. Hassan jette sur l'esclave un regard sévère ; celui-ci tout tremblant, se prosterne devant lui, et dit ces paroles tirées du sublime Coran :

— «Le Paradis est fait pour ceux qui retiennent et domptent leur colère.»

— Je ne suis point en colère, dit Hassan froidement.

L'esclave, continuant le verset : — «Et qui pardonnent à ceux qui les ont offensés»

— Je te pardonne, dit Hassan sans le regarder.

L'esclave, continuant le verset :

— «Et Dieu chérit par-dessus tous ceux qui rendent le bien pour le mal.»

— Eh bien ! lève-toi, dit Hassan, lui tendant la main ; je te donne la liberté et quatre cents dragmes d'argent.

A ces mots, l'esclave rendit mille actions de grâces à ce vertueux calife.

— O mon prince ! s'écria-t-il, vous imitez l'arbre chargé de feuilles et de fruits : il prête son ombre et donne ses fruits à celui-là même, dont le bras audacieux lance des pierres contre lui !

Αἱ μεταφράσεις πρέπει νὰ εἶνε καθα-ρογραμμένα εἰς ξεχωριστὸν γράφει, νὰ φέρουν δὲ τὸ ὄνομα καὶ τὸ ψευδώνυμον (ἂν ἔχῃ) τοῦ μεταφραστοῦ. Δέχομαι με-ταφράσεις μέχρι τῆς 15 Ἰουνίου 1897.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡρώτησαν τὸν Πολυλὸν Ἀστέρη, ἐπαγγελ-νόντα ἐκ τοῦ Θεάτρου, τί δρᾶμα εἶχε παρα-σταθῇ.

— Ὅταν ἐπῆγα εἰς τὸ Θεάτρον, ἀπήντησεν, ἔβρεχε τόσον πολὺ, ποῦ δὲν ἡμπόρεσα νὰαναγνώ-σω τὸ τοιχοκολλημένον πρόγραμμα.

Ἐστῆλ ὑπὸ τοῦ Κοριολάνου

Ὁ Διδάσκαλος : — Πέργω ἀπὸ τὸν πατέρα σου πέντε τάλληρα· ἔπειτα ἄλλα ἐπτά· τί θὰ ἔχω τότε;

Ὁ Μαθητής : — Χρὸς, Δάσκαλε ! Ἐστῆλ ὑπὸ τοῦ Λέοντος τῆς Νεμέας

ΑΔΑΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΝΑ ΓΑΥΚΟ ΦΙΛΑΚΙ στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τὴν Α. Β. Γ. τὸν ΒΑΣΙ-ΛΟΠΑΙΔΑ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΝ, ἐπὶ τῇ χρεσιῇ ὀνομαστικῇ Του ἑορτῇ, εὐχομένη πρὸς Αὐτὸν ὑγείαν καὶ εὐτυχίαν πᾶσαν, πρὸς χάριν τῶν ἀγαπώντων Αὐτόν, καὶ ἰδιαιτέρως τῆς Διαπλάσεως, τὴν ὁποίαν τιμᾷ διὰ τῆς εὐνοίας Του, ἀναγινώσκων αὐτὴν μὲ τόσῃν ἀγάπῃ καὶ ἐνδιαφέρον.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ θερμῶς τὴν Εὐδρομον Οἰκίαν, ἡ ὁποία εἶχε τὴν καλω-σύνην νὰ γράψῃ μίαν ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς ἐν Ἀθήναις συνδρομητάς μου, προτρέπουσα αὐ-τούς νὰ μοῦ στείλουν καθεὶς ἀπὸ ὀλίγα ἄνθη, διὰ νὰ στολίσω τὸ γρα-φεῖόν μου τὴν Πρωτομα-γιά. Δὲν ἐδημοσίευσά ὅμως τὴν ἐπιστολήν της, προκαλέσω ἀνθοστῆλιν

διότι δὲν ἠθέλησα νὰ τοῦ Γραφείου μου, εἰς τὰς ἡμέρας τῶν ὀδυνηρῶν ἐθνικῶν περιστάσεων. Δὲν πειράζει· ἔχομεν και-ρὸν τοῦ χρόνου. . .

Ἀγαπητὲ Κου-αλιάρ, δὲν δύναμαι νὰ στεί-λω τὸ τετράδιόν σου πρὸς τὴν Γαλιμαίαν θά-λασσαν πρὶν δεχθῇ τὴν περὶ ἀνταλλαγῆς πρό-τασιν σου καὶ σου στείλῃ πρῶτῃ τὸ Τετράδιόν της. Τὸ φυλάττω λοιπὸν καὶ περιμένω. Τότε ὅμως θὰ μοῦ στείλῃς ἀκόμη 10 λεπτὰ. Δὲν εἶ-δες τὸν Κανονισμόν;

Ὑπερασπιστὰ τῆς Πατρίδος, δὲν ὑπέγραψες τὴν ἐπιστολήν σου καὶ μὲ τὸ ἀληθές σου ὄνομα· ἐπειδὴ δὲ ἔγινεν κάποιον λάθος, νομίζω, καὶ αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον ἐδόθη εἰς ἄλλον ἀντ' ἄλλου, δὲν ἤξεύρω κ' ἐγὼ ποῖος εἶνε ὁ γράφων. Δι' αὐτὸ δὲν δημοσιεύω τὰς προτάσεις σου, περιμένουσα ἐπιστολήν ἐνυπόγραφον.

Κ' ἐγώ, Καρδερίνα, ἀδυνατῶ νὰ ἐξηγήσω αὐτὰ τὰ γαλλικά, μέσα εἰς τὰ Μικρὰ Μυστικά τῶν ἐλληνοπαίδων! Τί γυρεύουν; νὰ μάς δι-έξουν δι' ἡεῦνον γαλλικά, καθὼς λέγεις; Ἀλλὰ οὔτε αὐτὸ διότι αἱ ἀνορθογραφίαι μερικῶν ἀπο-δεικνύουν ἀπεναντίας ὅτι δὲν ἤξεύρου. Κάποιος π. χ. ἔγραφε va u l van! καὶ ξεύρεις τί ἦθελε νὰ εἰπῇ; vol-au-vent! Μὰ θὰ μ' ἐρω-τήσης: σὺ πῶς θὰ το ἔλεγες; Βολοθάν, ἀπλου-στατά!

Μεγάλε Ἀλέξανδρε, διὰ νὰ μὴ λάβῃς τὸ Λεύκωμα τῶν Μ. Μυστικῶν, σημαίνει ὅτι δὲν ἔλαβα τὰ 3 φρ. παρὰ τοῦ Γαλλικοῦ Ταχυδρο-μείου. Ἴσως ἔθουν ἀργότερα.

Ἀετὲ τῶν Ὁρέων, στείλει εἰς τὸ Γραφεῖόν μου νὰ λάβῃς ὅποιον τόμον θέλῃς ἐκ τῶν τῆς δραχμῆς. Μετροῦνται καὶ αἱ λύσεις τῶν ἰδίων ἐκάστου Πνευμ. Ἀσκήσεων. Μετρεῖται ἐπίσης χωριστὰ μία ἐκάστη λύσις τῶν κεκρυμμένων ὀνο-μάτων ζῶων, νήσων κτλ. εἰς τὰς Πνευματ. Ἀ-σκήσεις, αἱ ὁποῖαι φέρουν διπλοῦν καὶ τριπλοῦν ἀριθμόν. Ἐξαρνα ζητοῦνται 3 ὀνόματα· εὐρίσκει κανεὶς μόνον τὰ 2· ἔ, τότε ἔχει 2 λύσεις ὀρθὰς καὶ οὕτω καθέτης.

Ἀστροφεγγιά, ἰδοὺ τὸ νέον ψευδώνυμόν σου, ἀφ' οὗ τὸ παλαιὸν ὁ ἕνας τὸ ἔλεγεν ἀπὸ ἐχε-μύθειαν· εἰς τὸν ἄλλον, ἕως ἔθου τὸ ἔμαθεν ὁλος ὁ κόσμος. . . ὑπὸ ἐχεμύθειαν!

Τί ὥραία, μὰ τί ὥραία ἡ ἐπιστολή που ἔστει-λεν ἡ Δάφνη πρὸς τὴν Ἑλληνίδα Καλλιτέ-χνίδα μαζί μὲ τὰ Μικρὰ τῆς Μυστικά. Πολὺ μὲ συνεκίνησε!

Ἐχεις πολὺ ἄδικον, Βασίλισσα Κλεοπάτρα, νὰ νομίζῃς ὅτι σοὺ ἀπάντῳ ψυχρῶς. Νὰ ἤξευρες πόσον σε ἀγαπῶ, καὶ πόσον ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράψῃς συχνά. . . Σοὺ ἔστειλα ὅ,τι μοῦ ἐξήγησες. Πολὺ ὥραϊον ὄφρον σοὺ ἔκαμεν ἡ ἐξαδέλφη σου, Μπαμποῦ τῆς Ἀφρικῆς! Μίαν ἐλληνικὴν σημαίαν, φαντασθῆτε! Καὶ θὰ εἶνε βέβαια ἀπὸ σμάλτου χρωματιστή, καὶ θὰ τὴν φορῇ καθημέ-ραν καὶ θὰ εἶσαι ὑπερήφανη διὰ τὸ ἐθνικὸν αὐτὸ κόσμημα. . . Ἀμὲ ἡ ἄλλη ἐξαδέλφη σοῦ ποῦ σου ἐχάρισε «μία μικρὴ μαύρη γατίτσα, καὶ τι σὰν τὴ δική μου Πίσσα;» Ἀ, μὰ εἶνε ἀνεκτίμη-τοι αἱ ἐξαδέλφαι σου, Μπαμποῦ τῆς Ἀφρικῆς!

Ἀγαπητὴ μου Ἀνδρέα Σκέφερη, τὸ ψευδῶ-νυμον δὲν σοὺ τὸ ἐγκρίνω, διότι τὸ ἔχει ἄλλος. Ἀνησυχοῦσα πολὺ, Μακροδέλεχα, ποῦ δὲν μοῦ ἔγραψες τόσον καιρὸν. Χαίρω πολὺ ποῦ εἶ-σαι καλά. Ὅθ' εἴπω εἰς ὅσους ἐπεριμεναν τετρά-διόν σου νὰ σε συγχωρήσουν, ἀφ' οὗ ἦσο ἐν καταστάσει πολιορκίας. . .

Εἰμπορεῖς, Τρεχαγροῦσπουλε, νὰ γράψῃς καὶ τὸνομά σου εἰς τὸ τετράδιον, τὸ ὁποῖον θὰ στείλῃς πρὸς τὴν Μέλιουσαν Καλλιτέχνίδα· ἐλπίζω δὲ ὅτι θὰ θελήσῃ νὰ σοὺ τὸ φανερώσῃ κ' ἐκεῖνη, ἀφ' οὗ εὐρίσκεισαι μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν καὶ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος προδοσίας.

Ναί, Ἀδρα τοῦ Φαλήρου, κατὰ λάθος παρε-λείψθῃ ὁ ἀριθμός. Φαίνεται δὲ, ὅτι ἐκ τῶν 60 λύ-σεων τὰς ὁποίας ἔστειλες, μόνον 51 εὐρήρυσαν ὀρθὰ. Ἴσως δὲ νὰ μὴ ἐλήφθησαν καὶ μερικά.

Πῶς ἤρθε τὸς μακρινούς σου περιπάτους, ἀγαπητὴ Θέλπουσα, εἰς τὴν ὥραν αὐτὴν ἐπο-χήν, τὴν τόσῃ εὐκαρῶν. Ὡς πρὸς τὴν Πνευμα-τικὴν Ἀσκήσιν, σοὺ ἀπάντῳ ὅτι ἡ ἀντικατά-στασις ἐθεωρήθη ἀναγκαία ὑπὸ τοῦ Ἀναγ.

Θερμώτατα καὶ καλλιγραφικώτατα μ' εὐχαρι-στεῖ ὁ Τετρ-Τσῶν, διότι τὸν ἐβράδευσα εἰς τὴν Καλλιγραφίαν. Καὶ τώρα—λέγει—ἐπέστη ὅτι οἱ Διαγωνισμοὶ μοῦ εἶνε δικαιοτάτοι. Αὐτὸ δὲν τὸ ἐννοῶ καὶ πολὺ. Τί ἐνόησεν ὁ Τετρ-Τσῶν, ὅτι βραβεύω μὲ μέσα καὶ μὲ συστάσεις καὶ κατὰ συμπαθείας; ὅτι δὲν ἀρκεῖ δηλαδὴ νὰ γράψῃ κα-νεὶς καλλιτέρα ἀπὸ τοὺς ἄλλους διὰ νὰ πάρῃ τὸ βραβεῖον; Ἀ, Τετρ-Τσῶν! Τετρ-Τσῶν! πολὺ κακὴν ἰδέαν εἶχες διὰ τοὺς Διαγωνισμούς μου! Καὶ διὰ νὰ σε τιμωρήσω κ' ἐγώ, δὲν δέχομαι τὸ νέον ψευδώνυμον ποῦ μοῦ προτείνεις. —Ὅχι, ὄχι, ἀστειεύομαι· δὲν τὸ δέχομαι δι' ἄλλους λό-γους καὶ σε παρακαλῶ νὰ ἐκλέξῃς ἕν ἄλλο.

Ὅχι, Οἰδίπου Τόρραρε, ἡ Ναυτοπούλα δὲν ἤθελε νὰ γράψῃ «ἀδιακρίτος»· ἔγραψε καθαρά «ἀκρίτατος». Ἀκόμη νομίζω ὅτι βλέπω ἐμπρός μου τὴν λέξιν μὲ τὰς οὐράς της, μὲ τὴν φιλήν της καὶ μὲ τὴν περιτωμένην της· ὑποθέτω δὲ ὅτι ἀκριδῶτος ὀνομάζεται ἐκεῖνος ποῦ ἔχει μα-κρὰ χέρια καὶ μακρὰ ποδάρια σὰν τὴν ἀκρίδα· ἔ, αὐτὸ δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν ἀδια-κρίσιν καὶ ὁ θυμός σου θὰ μεταβληθῇ εἰς γέ-λωτα. . . Ἀλθθθθ!

Εἰς τὸ χέρι σου εἶνε, Κόρη τῆς Ἑλλάδος, νὰ βλέπῃς τὸ ψευδώνυμόν σου συχνά· γράψε μοῦ συχνά.

Πράγματι, Ὁλυμπιονίκη, ὁ «Ἀκόλουθος τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος» δὲν εἶνε ἔργον πρωτότυ-πον τῆς Δυποῦ, ἀλλὰ διασκευή (adaptation) ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ τῆς Elbridge S. Brooks, ὅπως τὸ ἐλληνικὸν τοῦ κ. Ξενοπούλου εἶνε δια-σκευή ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τῆς Δυποῦ. Λέγω δὲ διασκευή καὶ ὅχι μεταφράσις, διότι ὁ κ. Ξενο-πούλος, ἔχων ὑπ' ὄψιν τοῦ Ἑλλήνας ἀναγνώ-στας, ἀλλοῦ συμπίπτει καὶ ἄλλοῦ ἐπεκτείνει τὸ κείμενον, προσθέτων ἱστορικὰ ἀναγκαῖα διὰ τὴν κατάληψιν τοῦ ἔργου, ἡ ἀραιῶν λεπτομε-ρείας καὶ περιγραφάς, αἱ ὁποῖαι θὰ ἦσαν κουρα-στικά. Αὐτὸ λέγεται διασκευή.

Εὐαθόμαλιν Ἀραβίτσα, σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ ἐκλέξῃς ἕν ἄλλο ψευδώνυμον, διότι αὐτὸ ποῦ προτείνεις θὰ ἐπρόκειται κάποιον λυπηρὰς τινας ἀναμνήσεις, τὰς ὁποίας δὲν θέλω νὰ προκαλέσω ἐγώ. Ἐννοεῖς;

είπεν ότι εἰς τὸ σπῆτι σας ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὥς το βράδυ κάμνετε *καλαμπούρια*· ὅτι σὺ ἀπομιμῆσαι θαυμασιῶς τοὺς τρόπους καὶ τὴν φωνὴν μερικῶν καὶ ὅτι γίνεται γέλιο καὶ κακὸ. . . Καλὴ ἀλήθεια ; Τί εὐτυχία που εἶνε ἓς ἓνα σπῆτι τὰ ἔξυπνα παιδιὰ !

Τί κρῖμα, *Εὐκράτος Ζῶρη*, νάρησής τὸ θυμάσιον ψευδώνυμόν σου. Εὐρὲς τουλάχιστον ἐν ἄλλο ἐπίσης ὥραϊον, πολὺ σὲ παρακαλῶ !

Ἀκούσατε τί καὶ τί θέλει ὁ μικρούλης ἀδελφός τοῦ φίλου μου *Γραβιῖ* : θέλει νὰ του δώσουν μιὰ σφενδόνη, νὰ υπάγῃ νὰ σκοτώσῃ ὅλους τοὺς ἐχθρούς· θέλει νὰ γίνῃ *Ροδινῶν*, διὰ νὰ νικῇ καὶ νὰ γίνῃ πλοῦσιος διὰ νὰ γοράσῃ ὅλους μου τοὺς τόμους· καὶ θέλει νὰ γίνῃ μεγάλος... διὰ νὰ τοὺς διαβάξῃ. Αἱ ! τί λέτε καὶ σεῖς ;

Φαίνεται, *Τοξότις Ἀρτεμῖς*, ὅτι ὁ *Τικ-Τὰκ* εἶχε γραμμένον ἐνωρίτερα τὸ τετράδιόν του, ἀλλ' ἀνέβαλε νὰ μοῦ το στείλῃ. Ἀπλούστατον ! Σημείωσε ὅτι ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μου τὰ τετράδια στέλνονται εἰς τὸ ταχυδρομεῖον αὐθαρῆς.

Τὸ *Ἀρχιζιζάνιον* με πληροφορεῖ, ὅτι μόλις ὁ *Δὸρ Κιχῶτης* ἀνέγνωσεν ὅτι ἐπῆραν τὸν Πήγασον τῆς *Ἑλληνικῆς Καρδίας*, ἀμέσως τῆς ἔστειλε δανεικὸν τὸν *Ἀχαμνόντα* του, διὰ νὰ παντῇ ἐμμέτρως εἰς τὰ Μ. Μυστικά. Πρᾶξις, λέγει, εὐγενής καὶ ἀξία παντός ἐπαίνου !

«Κ ἀλλήτερά ἐχω νὰ μὴν πάρω καπέλλο, παρὰ νὰ μὴ γίνω συνδρομητὴς εἰς τὴν Διάπλασιν !» εἶπε πρὸς τὸν *Κουταλιανὸν* ἓνας νέος μου φίλος. Εὐγέ του !

Λευκὴ Χιὼν, τὸ νέον ψευδώνυμον εἶνε τουλάχιστον πρῶτον ! Ἀπὸ τὰ τετράδιά σου ἐσημείωσα ἰδιαιτέρως ποῖα ἔστειλα· τὰς ἐπιστολάς ὅμως δὲν τὰς ἔστειλα, διότι τὰς ἔλαβα κατόπιν, ὥστε δὲν μου ὀφείλεις τίποτε.

Μόνον προτερήματα βλέπω εἰς τὰς ἐπιστολάς σου, *Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλῆ*· ἂν παρατηρήσω δὲ καὶ κανὲν ἐλάττωμα εὐχαρίστως θὰ σοῦ το εἰπω, ἂν οὐ θέλῃς. Δι' ὅσα μ' ἐρωτᾷς, εἶνε ἀδύνατον νὰ σοῦ ἀπαντήσω· δὲν ἀναμιγνύομαι εἰς τὴν πολιτικὴν, φίλτατέ μου !

Εἶμαι περίεργος νὰ μάθω, *Ταναγραία Κόρη*, ἂν θὰ κατορθώσῃς νὰ εὕρῃς κανὲν μέσον διὰ νὰ με ἀναγινώσκῃς πρῶτα ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους !

Συγχαίρω τὴν ἀγαπητὴν μου *Ἀτταρίδα*, διότι ὁ πατήρ τῆς ἐτιμῆθη ἐσχάτως διὰ παρασῆμουν. Τὸν τίτλον τοῦ νέου μυθιστορήματος θὰ τον μάθῃ... ἂς μὴ βιάζεται !

Προτιμῶ *Ποιμενικὴ Φλογέρα*, τὴν δευτέραν ὑπόσχασιν πρὸς τὸν ἑαυτὸν σου, ἀπὸ τὴν πρῶτην. Ἡ *γραμματοπλυνμύρα* μοῦ εἶνε πολὺ εὐχάριτος καὶ πολὺ περισπούδρον ὅταν ὑπάρχῃ καὶ γράμμα ἰδικόν σου. Μοῦ ἀρέσει ἡ προσοχὴ μετὰ τὴν ὁποῖαν ἀναγινώσκεις τὰ φυλλάδιά μου· τίποτε δὲν σου ξεφεύγει· καὶ εἰς τὰ ἐλάχιστα εἶσαι ἐνήμερος· καὶ ποτέ, μὰ ποτέ δὲν κάμνεις λάθος !

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους : *Μακεδονικὴν Καρδίαν* (αὐτὸ μοῦ ἐφάνη ὡραιότερον)· *Ἀδριανὸν* (αὐτὸ ἐξέλεξα)· καὶ *Φάρον* τῶν *Πατρῶν* (ἡ ἀλληλογραφία μας θὰ γίνεται διὰ τοῦ φυλλαδίου, καὶ ὅχι δι' ἰδιαιτέρας ἐπιστολῆς).

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νὰ νταλαλάξουν : Τὸ *Κῦμα* τῆς *Σαλαμῖνος* μετὰ τὴν *Ἀλεξάνδραν Α. Σιμπούλου* καὶ μετὰ τὸν *Σπυριδῶνα Κ. Τρικοῦπην* — ἡ *Καρδερῖνα* μετὰ τὸν *Ἀρχιζιζάνιον*, *Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα* καὶ *Κῦμα* τῆς *Σαλαμῖνος* — ὁ *Ἀετὸς* τῶν *Ὀρέων* μετὰ τὸν *Ναστραδὸν Χόντζαν*, *Ναυτοπούλαν*, *Χαλασὸν Κόσμον*, *Μαρίδα* τοῦ *Φαλήρου*, *Τικ-Τὰκ*, *Μένιππον*, *Μόζαρτ* καὶ *Μάχην* τοῦ *Μαραθῶνος* — ἡ *Μυροῖνη* μετὰ τὴν *Τοξοῖδα Ἀρτεμῖν* καὶ τὸν *Χρυσολαμπῆ Ἀ-*

στέρα — ἡ *Ἀστροφεγγιὰ* μετὰ τὸ *Ἀφρισμένον Κῦμα* — ἡ *Σεληνόφωτος Νυξ* μετὰ τὸν *Ἵπερασπιστὴν* τῆς *Πατρίδος*, τοῦ ὁποῖου ζητεῖ τὰρχικά — ὁ *Κουταλιανὸς* μετὰ τὴν *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν* — ἡ *Εὐπλόκαμος Νύμφη* μετὰ τὸν *Ἵπερασπιστὴν* τῆς *Πατρίδος* — ὁ *Φλιν-Φλιν* μετὰ τὸν *Ἀρχιζιζάνιον*, *Τρεχαγυρενοπούλον*, *Ἑλληνικὴν Καρδίαν* (ἐμμέτρως, παρακαλεῖ !) *Ἀλέξ. Παλλῆν*, *Ἀπτερον Νίκην*, *Μαρίδα* τοῦ *Φαλήρου* καὶ τὸν *Ἀγκυρὰν* τῆς *Εὐτυχίας* (ἡς ζητεῖ τὰρχικά) — τὸ *Μπαμποῦ* τῆς *Ἀφρικῆς* μετὰ τὸν *Ἀρχιζιζάνιον* καὶ τὸν *Λευκὸν Περιστεράκι* — ἡ *Ἀῦρα* τοῦ *Φαλήρου* μετὰ τὸν *Ἀνδροῦττον* — ἡ *Κόρη* τῆς *Ἑλλάδος* μετὰ τὴν *Μαρίδα* τοῦ *Φαλήρου* — ὁ *Κροκοδείλος* τοῦ *Νείλου* μετὰ τὴν *Ἀνδαλουσίαν* — ἡ *Ἀνδαλουσία* μετὰ τὸν *Τζι-Τζι-Μποῦ-Μποῦ* — ὁ *Λευκὸς Κύκνος* μετὰ τὸν *Φοῖβον Ἀπόλλωνα*, *Ἀρην*, *Κωνσταντῖνον* τὸν *Παλαιολόγον*, *Λευκὸν Κρίνον*, *Οιδίποδα Τυράνον* καὶ *Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα* (πρὸς τὸν *Ἵμνον* τῆς *Ἑλευθερίας* καὶ πρὸς τὸν *Θουκυδίδην* τὸν *Ἱστορικὸν* δύναται νὰ στείλῃ πρῶτος τετράδιον, διότι αὐτοὶ ἐδῆλωσαν ὅτι δέχονται μετὰ ὅλους) — ὁ *Φύλαρος* *Ψιττακὸς* μετὰ τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*, *Καραδόξαν*, *Τικ-Τὰκ*, *Πολικὸν Ἀστέρα*, *Ἀγρίαν Ἀμερικανίδα*, *Νερβίδα* τοῦ *Γαλοῦ* καὶ *Εὐτυχὴ Ἰθνητὴν* — ἡ *Ἀγρία Ἀμερικανίς* μετὰ τὴν *Ναυτοπούλαν* καὶ μετὰ τὴν *Δέαν* — ἡ *Εὐκράτος Ζῶρη* μετὰ τὴν *Ἀγρίαν Ἀμερικανίδα* καὶ τὸν *Ναστραδὸν Χόντζαν* — ἡ *Τοξότις Ἀρτεμῖς* μετὰ τὸν *Τοῖν-Τῶν*, *Ἑλληνικὴν Καρδίαν* (ἐμμέτρως)· *Ὀλυμπιονίκην* καὶ *Ἀφρισμένον Κῦμα* — ἡ *Ταναγραία Κόρη* μετὰ τὸν *Τικ-Τὰκ* καὶ τὴν *Ταχυδρόμον Περιστεράν*.

Ἀσπασμοί, πληροφορεῖται. — Τὸ *Κῦμα* τῆς *Σαλαμῖνος* ἀσπάζεται τὴν *Περιπαθὴ Μελωδίαν*, περιμένει δὲ ἀκόμη τὸ τετράδιον τοῦ *Μόζαρτ* — ἡ *Εὐτέρπη* ἀσπάζεται τὴν *Τσοῦχτραν* ἢ *Καρδερῖνα* τὴν *Ναυτοπούλαν* — ὁ *Ἀετὸς* τῶν *Ὀρέων* ἐρωτᾷ διατὶ δὲν ἔλαβε τετράδιον παρὰ τῆς *Ἥχνης*, ἐν ᾧ τῇ ἔστειλε τὸ ἰδικόν του πρὸ μηνὸς καὶ πλέον ; — ἡ *Ἀστροφεγγιὰ* ἀσπάζεται τὴν *Ναυτοπούλαν*· ὁ *Κουταλιανὸς* τὸν *Κάταστρον Ἀράνην* ἢ *Εὐπλόκαμος Νύμφη* τὴν *Ταχυδρόμον Περιστεράν*· ὁ *Φλιν-Φλιν* τὴν *Βασιλίσσαν* τῶν *Ἀρέμων* (ἡ ὁποία, λέγει, ὅτι πηγαίνει μετὰ μεγάλην σοβαρότητα εἰς τὸ Ὁδεῖον· ἀλλὰ πῶς ἔθελε νὰ πηγαίνῃ ; χορεύοντα ;) ἡ *Βασιλέσσα Κλεοπάτρα* τὴν *Ἀῦραν* τοῦ *Φαλήρου*· ἡ *Ἀῦρα* τοῦ *Φαλήρου* τὴν *Ποιμενικὴν Φλογέραν* — ὁ *Ἀνδρέας Σουλῶτης*, τὸν ὁποῖον τὰ τελευταῖα γεγονότα ἠνάγκασαν νὰ προσφύγῃ εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐρωτᾷ ποῦ εἶνε δυνατόν νὰ εὕρῃ καὶ εἰ δυνατόν νὰ σχετισθῇ μετὰ τὸν *Ἀνδρέον Ἵππερωτὴν*, διότι μένος του στενοχωρεῖται πολὺ — ὁ *Παῦλος Τσίρος* ἔχει παράπονα, διότι τὸ *Δαιμόνιον* δὲν τῷ ἔστειλε ἀκόμη τετράδιόν του· τὸ αὐτὸ παράπονον ἔχει καὶ ὁ *Φοῖβος Ἀπόλλων* κατὰ τοῦ *Κιθαροῦ* *Ἀπόλλωνος* — ἡ *Ἑλληνοπούλα* ἀσπάζεται τὸ *Φωτοβόλον Τόκον*· ὁ *Ὀλυμπιονίκης* τὴν *πρῶτην Ἀττικὴν Νύκτα*· τὸ *Ἡμερο Γατάκι* τὴν *Στερεὰν Ἑλλάδα*· ἡ *Νέα Ἑλλάς* τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*· ὁ *Κροκοδείλος* τοῦ *Νείλου* τὸ *Μὴ με Ἀπομνηνέει*· ἡ *Κασσιόπεια* τὸν *Γαλαζῖαν* — τὸ *Ἀρχιζιζάνιον* πρὸς τὴν *Ὠραίαν Δορκάδα* : ὅπου ἀκούς πολλὰ κεράσια βάστα καὶ μικρὰ κακάθι· ἀλλὰ καὶ ἂν ὑποθεθῇ, ὥς λέγει, ὅτι ἔχουν τὴν ἰδίαν δύναμιν, πάλιν σὺν φρόνιμα παιδιὰ θὰ μοιρασθοῦν... τὰ κεράσια ! — ὁ *Ἐωσφόρος* ζητεῖ τὰρχικά τῆς *Κυανολεύκου Σημαίας*· ὁ *Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς* παρακαλεῖ τὴν *Γαληνία*ν *Θάλασσαν* καὶ μὴ ἐπὶ τὸν ὄνομα τοῦ εἰς κανένα διὰ νὰ μὴ ἀλλάξῃ ψευδώνυμον ἐξ αἰτίας τῆς· ἡ *Ἀτταρίς* συγχαίρει τὸν *Ἀρχιζιζάνιον*, προμνηστεύει δὲ ὅτι ἅμα μεγαλώσῃ ὁ *Ἐραστέης* τῆς *Φύσεως* θὰ

γίνῃ ρήτωρ· τόσον ὥραία ἦτο ἡ ἐπιστολὴ του ! — τέλος ἡ *Ποιμενικὴ Φλογέρα* ἐρωτᾷ τὴν *Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα*, ἕως πότε δὲν θὰ τὴν βλέπῃ εἰς τὸ Σχολεῖον ;

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φίλκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς *Πολιάρχου Κορκορὰν* (ἔστειλα)· *Σαμιακὴν Σημαίαν* (κατένενα βάρος· ἀπεναντίας !) *Ἐμμ. Γ. Αὐδῶν* (ἔστάλησαν)· *Ἡρόδοτον* τὸν *Σηλυβριανόν*, *Ἰππολῖτα*, *Τσίτσην* καὶ *Τασάκην*, *Ἐρυνθρον* *Σαυρόν*, *Λύραν* τοῦ *Ἀρίονος*, *Θυέλλαν* (ἡ ὁποία θὰ ἔλαβε τώρα τὸ τετράδιον τοῦ *Λέοντος* τῆς *Νεμέας*, τὸ ὁποῖον τῇ ἔστειλα τὴν 26 Ἀπριλίου)· *Ἀκτίνα Ἥλιου*, *Χιονισμένον Τυμφορητόν*, *Ἑλληνόπουλον* (τὰ εἶπα ὅλα)· *Φιλόπατρι*ν *Ἑλληνα*, *Ἀλύτην*, *Νέαν Ἑλλάδα* (εὐχαριστῶ πολὺ)· *Μεσολογγιτάκι*, *Δημ. Ν. Χατζίσκο*ν (λίαν προσεχῶς, ὥς τὸ ἐρχόμενον Σάββατον)· *Καθηρέα*, *Γαληνία*ν *Θάλασσαν* (περιμένω καὶ τὸ ἄλλο μισό)· *Μερσεδὴν* (ἔστειλα)· *Ταρία Ταρέλα* (καὶ ὅχι *Ταρέλα*)· *Ἐρημίτην* (μὴ ἀπελπίζου !) *Ναύαρχον* *Κοδριχτῶνα*, *Καλλικάρτζαρον*, *Ρωμύλον*, (δεκταί)· *Γαλαζῖαν* (ἔχω εἰς τὴν διάθεσίν του 70 λεπτά, περισσεύμα, διότι τὸ γραμματόσημον ἦτο καλόν)· *Κασσιόπειαν* (διόλου φθάρων !) *Κιθαροῦ* *Ἀπόλλωνα*, *Ἐωσφόρον* (ἔστειλα ἐκ νέου τὸ βον καὶ ἐκεῖ τὰ βλέπει ὅλα)· *Εὐξεινοπορτίαν* (εἴμεθα σύμφωνοι, ἀλλὰ...)· *Παραγώτην Καρέην* (ἔστειλα)· καὶ *Μαρίδα* τοῦ *Φαλήρου*.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 2 Μαΐου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 10 Ἰουνίου ε. ε.

251. Συλλαβόγριφος.

Γράμμα τι τὸ πρῶτον μέρος, τᾶλλο ρέει ἔς τὴν *Ρωσσίαν* καὶ τὸ σύνολόν μου ἄνθος που σκορπίζει εὐωδίαν. *Εστάλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιττακοῦ*

252. Μωσαϊκόν.

Ἡ *Ξανθομαλλὴ Ἀραπίτσα* μετὰ τὸν *Ἡμερο Γατάκι*, ἡ *Ἀγράμπελη*, ἡ *Δέα* καὶ τὸ *Ἡνοχ*· *Ἀεράκι* ἀπὸ ἓνα γράμμα δίδουν κ' ἡ *Ἑλληνικὴ Σημαία* γιὰ νὰ βρῇ καθεὶς εὐκόλως τὸν ἀρχαῖον βασιλέα. *Εστάλη ὑπὸ τοῦ Οιδίποδος, Τυράνου*

253. Δικτυωτόν.

Ν' ἀντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὥστε εἰς τὴν πρῶτην γραμμὴν ὀριζωντικῶς καὶ καθετῶς νὰ ναναγινώσκῃται τὸνομα Ἑλληνικῆς πόλεως, εἰς τὴν β' ὄρους, εἰς τὴν γ'. λίμνης τῆς *Εὐρώπης* καὶ εἰς τὴν δ' *Νηρηίδος*. *Εστάλη ὑπὸ τῆς Ἀντισμένης Λυγαριᾶς*

254. Πυράμις.

Ν' ἀντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὥστε ναναγινώσκῃται τὸνομα καρποφόρου δένδρου, αἱ δὲ 6 στιγμὰι τῆς βίαςως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νάποτελέσωσι τὸνομα ἑλληνικῆς πόλεως, αἱ τέσσαρες ἀνωτέρω θηρίου, καὶ αἱ δύο ἀνωτέρω καταστρεπτικοῦ πράγματος. *Εστάλη ὑπὸ τοῦ Τρομάρε*

255. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἑνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κατωθι λέξεων, δι' ἄλλον δύο, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τῶσαι λέξεις, αἵτινες νάποτελέσωσιν ἀρχαῖον γινωμικόν. Ὅργη, δόρυ, δόλιος.

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Τικ-Τὰκ